

۵۷۹۹

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب دیوانی از رقی هرودی

مؤلف

موضوع

شماره ثبت کتاب

۴۸۴۹

نسخه فهرست شده

۴۱۵۸

۸۵
۶۴۴

بازدید شد
۱۳۸۲

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23

خطی فهرست شده

F 15 A

بسم الله الرحمن الرحيم
 چه برساند که مرا غم و غم نکند
 ز بهر اسبابان بند پیش کین خندا
 چو دریا لاوید باشد چشمش اشک در
 چو در پی بود باشد ز کامش و دریا
 که آن دامن دریا شود بر گوشه کردن
 که آن گوشه کردن رود بر دامن دریا
 که آن کردش کیوان بدر بار زندگانه
 که آن چشمش دریا بکوان بر زندگانه
 فلک کردار بر خیزد کران بر آخر شدن
 صدق کردار بر خیزد بهان بر اولاد
 ز موج آسمان پناهی جوی خنجر
 بخرم جبری بگرز موج آسمان

بجای نظریه باران صدق آورد دهد
 بعوض لولو مکنون زمین آورد دهد
 هوا ^۱ ^۲ ^۳ ^۴ ^۵ ^۶ ^۷ ^۸ ^۹ ^{۱۰} ^{۱۱} ^{۱۲} ^{۱۳} ^{۱۴} ^{۱۵} ^{۱۶} ^{۱۷} ^{۱۸} ^{۱۹} ^{۲۰} ^{۲۱} ^{۲۲} ^{۲۳} ^{۲۴} ^{۲۵} ^{۲۶} ^{۲۷} ^{۲۸} ^{۲۹} ^{۳۰} ^{۳۱} ^{۳۲} ^{۳۳} ^{۳۴} ^{۳۵} ^{۳۶} ^{۳۷} ^{۳۸} ^{۳۹} ^{۴۰} ^{۴۱} ^{۴۲} ^{۴۳} ^{۴۴} ^{۴۵} ^{۴۶} ^{۴۷} ^{۴۸} ^{۴۹} ^{۵۰} ^{۵۱} ^{۵۲} ^{۵۳} ^{۵۴} ^{۵۵} ^{۵۶} ^{۵۷} ^{۵۸} ^{۵۹} ^{۶۰} ^{۶۱} ^{۶۲} ^{۶۳} ^{۶۴} ^{۶۵} ^{۶۶} ^{۶۷} ^{۶۸} ^{۶۹} ^{۷۰} ^{۷۱} ^{۷۲} ^{۷۳} ^{۷۴} ^{۷۵} ^{۷۶} ^{۷۷} ^{۷۸} ^{۷۹} ^{۸۰} ^{۸۱} ^{۸۲} ^{۸۳} ^{۸۴} ^{۸۵} ^{۸۶} ^{۸۷} ^{۸۸} ^{۸۹} ^{۹۰} ^{۹۱} ^{۹۲} ^{۹۳} ^{۹۴} ^{۹۵} ^{۹۶} ^{۹۷} ^{۹۸} ^{۹۹} ^{۱۰۰} ^{۱۰۱} ^{۱۰۲} ^{۱۰۳} ^{۱۰۴} ^{۱۰۵} ^{۱۰۶} ^{۱۰۷} ^{۱۰۸} ^{۱۰۹} ^{۱۱۰} ^{۱۱۱} ^{۱۱۲} ^{۱۱۳} ^{۱۱۴} ^{۱۱۵} ^{۱۱۶} ^{۱۱۷} ^{۱۱۸} ^{۱۱۹} ^{۱۲۰} ^{۱۲۱} ^{۱۲۲} ^{۱۲۳} ^{۱۲۴} ^{۱۲۵} ^{۱۲۶} ^{۱۲۷} ^{۱۲۸} ^{۱۲۹} ^{۱۳۰} ^{۱۳۱} ^{۱۳۲} ^{۱۳۳} ^{۱۳۴} ^{۱۳۵} ^{۱۳۶} ^{۱۳۷} ^{۱۳۸} ^{۱۳۹} ^{۱۴۰} ^{۱۴۱} ^{۱۴۲} ^{۱۴۳} ^{۱۴۴} ^{۱۴۵} ^{۱۴۶} ^{۱۴۷} ^{۱۴۸} ^{۱۴۹} ^{۱۵۰} ^{۱۵۱} ^{۱۵۲} ^{۱۵۳} ^{۱۵۴} ^{۱۵۵} ^{۱۵۶} ^{۱۵۷} ^{۱۵۸} ^{۱۵۹} ^{۱۶۰} ^{۱۶۱} ^{۱۶۲} ^{۱۶۳} ^{۱۶۴} ^{۱۶۵} ^{۱۶۶} ^{۱۶۷} ^{۱۶۸} ^{۱۶۹} ^{۱۷۰} ^{۱۷۱} ^{۱۷۲} ^{۱۷۳} ^{۱۷۴} ^{۱۷۵} ^{۱۷۶} ^{۱۷۷} ^{۱۷۸} ^{۱۷۹} ^{۱۸۰} ^{۱۸۱} ^{۱۸۲} ^{۱۸۳} ^{۱۸۴} ^{۱۸۵} ^{۱۸۶} ^{۱۸۷} ^{۱۸۸} ^{۱۸۹} ^{۱۹۰} ^{۱۹۱} ^{۱۹۲} ^{۱۹۳} ^{۱۹۴} ^{۱۹۵} ^{۱۹۶} ^{۱۹۷} ^{۱۹۸} ^{۱۹۹} ^{۲۰۰} ^{۲۰۱} ^{۲۰۲} ^{۲۰۳} ^{۲۰۴} ^{۲۰۵} ^{۲۰۶} ^{۲۰۷} ^{۲۰۸} ^{۲۰۹} ^{۲۱۰} ^{۲۱۱} ^{۲۱۲} ^{۲۱۳} ^{۲۱۴} ^{۲۱۵} ^{۲۱۶} ^{۲۱۷} ^{۲۱۸} ^{۲۱۹} ^{۲۲۰} ^{۲۲۱} ^{۲۲۲} ^{۲۲۳} ^{۲۲۴} ^{۲۲۵} ^{۲۲۶} ^{۲۲۷} ^{۲۲۸} ^{۲۲۹} ^{۲۳۰} ^{۲۳۱} ^{۲۳۲} ^{۲۳۳} ^{۲۳۴} ^{۲۳۵} ^{۲۳۶} ^{۲۳۷} ^{۲۳۸} ^{۲۳۹} ^{۲۴۰} ^{۲۴۱} ^{۲۴۲} ^{۲۴۳} ^{۲۴۴} ^{۲۴۵} ^{۲۴۶} ^{۲۴۷} ^{۲۴۸} ^{۲۴۹} ^{۲۵۰} ^{۲۵۱} ^{۲۵۲} ^{۲۵۳} ^{۲۵۴} ^{۲۵۵} ^{۲۵۶} ^{۲۵۷} ^{۲۵۸} ^{۲۵۹} ^{۲۶۰} ^{۲۶۱} ^{۲۶۲} ^{۲۶۳} ^{۲۶۴} ^{۲۶۵} ^{۲۶۶} ^{۲۶۷} ^{۲۶۸} ^{۲۶۹} ^{۲۷۰} ^{۲۷۱} ^{۲۷۲} ^{۲۷۳} ^{۲۷۴} ^{۲۷۵} ^{۲۷۶} ^{۲۷۷} ^{۲۷۸} ^{۲۷۹} ^{۲۸۰} ^{۲۸۱} ^{۲۸۲} ^{۲۸۳} ^{۲۸۴} ^{۲۸۵} ^{۲۸۶} ^{۲۸۷} ^{۲۸۸} ^{۲۸۹} ^{۲۹۰} ^{۲۹۱} ^{۲۹۲} ^{۲۹۳} ^{۲۹۴} ^{۲۹۵} ^{۲۹۶} ^{۲۹۷} ^{۲۹۸} ^{۲۹۹} ^{۳۰۰} ^{۳۰۱} ^{۳۰۲} ^{۳۰۳} ^{۳۰۴} ^{۳۰۵} ^{۳۰۶} ^{۳۰۷} ^{۳۰۸} ^{۳۰۹} ^{۳۱۰} ^{۳۱۱} ^{۳۱۲} ^{۳۱۳} ^{۳۱۴} ^{۳۱۵} ^{۳۱۶} ^{۳۱۷} ^{۳۱۸} ^{۳۱۹} ^{۳۲۰} ^{۳۲۱} ^{۳۲۲} ^{۳۲۳} ^{۳۲۴} ^{۳۲۵} ^{۳۲۶} ^{۳۲۷} ^{۳۲۸} ^{۳۲۹} ^{۳۳۰} ^{۳۳۱} ^{۳۳۲} ^{۳۳۳} ^{۳۳۴} ^{۳۳۵} ^{۳۳۶} ^{۳۳۷} ^{۳۳۸} ^{۳۳۹} ^{۳۴۰} ^{۳۴۱} ^{۳۴۲} ^{۳۴۳} ^{۳۴۴} ^{۳۴۵} ^{۳۴۶} ^{۳۴۷} ^{۳۴۸} ^{۳۴۹} ^{۳۵۰} ^{۳۵۱} ^{۳۵۲} ^{۳۵۳} ^{۳۵۴} ^{۳۵۵} ^{۳۵۶} ^{۳۵۷} ^{۳۵۸} ^{۳۵۹} ^{۳۶۰} ^{۳۶۱} ^{۳۶۲} ^{۳۶۳} ^{۳۶۴} ^{۳۶۵} ^{۳۶۶} ^{۳۶۷} ^{۳۶۸} ^{۳۶۹} ^{۳۷۰} ^{۳۷۱} ^{۳۷۲} ^{۳۷۳} ^{۳۷۴} ^{۳۷۵} ^{۳۷۶} ^{۳۷۷} ^{۳۷۸} ^{۳۷۹} ^{۳۸۰} ^{۳۸۱} ^{۳۸۲} ^{۳۸۳} ^{۳۸۴} ^{۳۸۵} ^{۳۸۶} ^{۳۸۷} ^{۳۸۸} ^{۳۸۹} ^{۳۹۰} ^{۳۹۱} ^{۳۹۲} ^{۳۹۳} ^{۳۹۴} ^{۳۹۵} ^{۳۹۶} ^{۳۹۷} ^{۳۹۸} ^{۳۹۹} ^{۴۰۰} ^{۴۰۱} ^{۴۰۲} ^{۴۰۳} ^{۴۰۴} ^{۴۰۵} ^{۴۰۶} ^{۴۰۷} ^{۴۰۸} ^{۴۰۹} ^{۴۱۰} ^{۴۱۱} ^{۴۱۲} ^{۴۱۳} ^{۴۱۴} ^{۴۱۵} ^{۴۱۶} ^{۴۱۷} ^{۴۱۸} ^{۴۱۹} ^{۴۲۰} ^{۴۲۱} ^{۴۲۲} ^{۴۲۳} ^{۴۲۴} ^{۴۲۵} ^{۴۲۶} ^{۴۲۷} ^{۴۲۸} ^{۴۲۹} ^{۴۳۰} ^{۴۳۱} ^{۴۳۲} ^{۴۳۳} ^{۴۳۴} ^{۴۳۵} ^{۴۳۶} ^{۴۳۷} ^{۴۳۸} ^{۴۳۹} ^{۴۴۰} ^{۴۴۱} ^{۴۴۲} ^{۴۴۳} ^{۴۴۴} ^{۴۴۵} ^{۴۴۶} ^{۴۴۷} ^{۴۴۸} ^{۴۴۹} ^{۴۵۰} ^{۴۵۱} ^{۴۵۲} ^{۴۵۳} ^{۴۵۴} ^{۴۵۵} ^{۴۵۶} ^{۴۵۷} ^{۴۵۸} ^{۴۵۹} ^{۴۶۰} ^{۴۶۱} ^{۴۶۲} ^{۴۶۳} ^{۴۶۴} ^{۴۶۵} ^{۴۶۶} ^{۴۶۷} ^{۴۶۸} ^{۴۶۹} ^{۴۷۰} ^{۴۷۱} ^{۴۷۲} ^{۴۷۳} ^{۴۷۴} ^{۴۷۵} ^{۴۷۶} ^{۴۷۷} ^{۴۷۸} ^{۴۷۹} ^{۴۸۰} ^{۴۸۱} ^{۴۸۲} ^{۴۸۳} ^{۴۸۴} ^{۴۸۵} ^{۴۸۶} ^{۴۸۷} ^{۴۸۸} ^{۴۸۹} ^{۴۹۰} ^{۴۹۱} ^{۴۹۲} ^{۴۹۳} ^{۴۹۴} ^{۴۹۵} ^{۴۹۶} ^{۴۹۷} ^{۴۹۸} ^{۴۹۹} ^{۵۰۰} ^{۵۰۱} ^{۵۰۲} ^{۵۰۳} ^{۵۰۴} ^{۵۰۵} ^{۵۰۶} ^{۵۰۷} ^{۵۰۸} ^{۵۰۹} ^{۵۱۰} ^{۵۱۱} ^{۵۱۲} ^{۵۱۳} ^{۵۱۴} ^{۵۱۵} ^{۵۱۶} ^{۵۱۷} ^{۵۱۸} ^{۵۱۹} ^{۵۲۰} ^{۵۲۱} ^{۵۲۲} ^{۵۲۳} ^{۵۲۴} ^{۵۲۵} ^{۵۲۶} ^{۵۲۷} ^{۵۲۸} ^{۵۲۹} ^{۵۳۰} ^{۵۳۱} ^{۵۳۲} ^{۵۳۳} ^{۵۳۴} ^{۵۳۵} ^{۵۳۶} ^{۵۳۷} ^{۵۳۸} ^{۵۳۹} ^{۵۴۰} ^{۵۴۱} ^{۵۴۲} ^{۵۴۳} ^{۵۴۴} ^{۵۴۵} ^{۵۴۶} ^{۵۴۷} ^{۵۴۸} ^{۵۴۹} ^{۵۵۰} ^{۵۵۱} ^{۵۵۲} ^{۵۵۳} ^{۵۵۴} ^{۵۵۵} ^{۵۵۶} ^{۵۵۷} ^{۵۵۸} ^{۵۵۹} ^{۵۶۰} ^{۵۶۱} ^{۵۶۲} ^{۵۶۳} ^{۵۶۴} ^{۵۶۵} ^{۵۶۶} ^{۵۶۷} ^{۵۶۸} ^{۵۶۹} ^{۵۷۰} ^{۵۷۱} ^{۵۷۲} ^{۵۷۳} ^{۵۷۴} ^{۵۷۵} ^{۵۷۶} ^{۵۷۷} ^{۵۷۸} ^{۵۷۹} ^{۵۸۰} ^{۵۸۱} ^{۵۸۲} ^{۵۸۳} ^{۵۸۴} ^{۵۸۵} ^{۵۸۶} ^{۵۸۷} ^{۵۸۸} ^{۵۸۹} ^{۵۹۰} ^{۵۹۱} ^{۵۹۲} ^{۵۹۳} ^{۵۹۴} ^{۵۹۵} ^{۵۹۶} ^{۵۹۷} ^{۵۹۸} ^{۵۹۹} ^{۶۰۰} ^{۶۰۱} ^{۶۰۲} ^{۶۰۳} ^{۶۰۴} ^{۶۰۵} ^{۶۰۶} ^{۶۰۷} ^{۶۰۸} ^{۶۰۹} ^{۶۱۰} ^{۶۱۱} ^{۶۱۲} ^{۶۱۳} ^{۶۱۴} ^{۶۱۵} ^{۶۱۶} ^{۶۱۷} ^{۶۱۸} ^{۶۱۹} ^{۶۲۰} ^{۶۲۱} ^{۶۲۲} ^{۶۲۳} ^{۶۲۴} ^{۶۲۵} ^{۶۲۶} ^{۶۲۷} ^{۶۲۸} ^{۶۲۹} ^{۶۳۰} ^{۶۳۱} ^{۶۳۲} ^{۶۳۳} ^{۶۳۴} ^{۶۳۵} ^{۶۳۶} ^{۶۳۷} ^{۶۳۸} ^{۶۳۹} ^{۶۴۰} ^{۶۴۱} ^{۶۴۲} ^{۶۴۳} ^{۶۴۴} ^{۶۴۵} ^{۶۴۶} ^{۶۴۷} ^{۶۴۸} ^{۶۴۹} ^{۶۵۰} ^{۶۵۱} ^{۶۵۲} ^{۶۵۳} ^{۶۵۴} ^{۶۵۵} ^{۶۵۶} ^{۶۵۷} ^{۶۵۸} ^{۶۵۹} ^{۶۶۰} ^{۶۶۱} ^{۶۶۲} ^{۶۶۳} ^{۶۶۴} ^{۶۶۵} ^{۶۶۶} ^{۶۶۷} ^{۶۶۸} ^{۶۶۹} ^{۶۷۰} ^{۶۷۱} ^{۶۷۲} ^{۶۷۳} ^{۶۷۴} ^{۶۷۵} ^{۶۷۶} ^{۶۷۷} ^{۶۷۸} ^{۶۷۹} ^{۶۸۰} ^{۶۸۱} ^{۶۸۲} ^{۶۸۳} ^{۶۸۴} ^{۶۸۵} ^{۶۸۶} ^{۶۸۷} ^{۶۸۸} ^{۶۸۹} ^{۶۹۰} ^{۶۹۱} ^{۶۹۲} ^{۶۹۳} ^{۶۹۴} ^{۶۹۵} ^{۶۹۶} ^{۶۹۷} ^{۶۹۸} ^{۶۹۹} ^{۷۰۰} ^{۷۰۱} ^{۷۰۲} ^{۷۰۳} ^{۷۰۴} ^{۷۰۵} ^{۷۰۶} ^{۷۰۷} ^{۷۰۸} ^{۷۰۹} ^{۷۱۰} ^{۷۱۱} ^{۷۱۲} ^{۷۱۳} ^{۷۱۴} ^{۷۱۵} ^{۷۱۶} ^{۷۱۷} ^{۷۱۸} ^{۷۱۹} ^{۷۲۰} ^{۷۲۱} ^{۷۲۲} ^{۷۲۳} ^{۷۲۴} ^{۷۲۵} ^{۷۲۶} ^{۷۲۷} ^{۷۲۸} ^{۷۲۹} ^{۷۳۰} ^{۷۳۱} ^{۷۳۲} ^{۷۳۳} ^{۷۳۴} ^{۷۳۵} ^{۷۳۶} ^{۷۳۷} ^{۷۳۸} ^{۷۳۹} ^{۷۴۰} ^{۷۴۱} ^{۷۴۲} ^{۷۴۳} ^{۷۴۴} ^{۷۴۵} ^{۷۴۶} ^{۷۴۷} ^{۷۴۸} ^{۷۴۹} ^{۷۵۰} ^{۷۵۱} ^{۷۵۲} ^{۷۵۳} ^{۷۵۴} ^{۷۵۵} ^{۷۵۶} ^{۷۵۷} ^{۷۵۸} ^{۷۵۹} ^{۷۶۰} ^{۷۶۱} ^{۷۶۲} ^{۷۶۳} ^{۷۶۴} ^{۷۶۵} ^{۷۶۶} ^{۷۶۷} ^{۷۶۸} ^{۷۶۹} ^{۷۷۰} ^{۷۷۱} ^{۷۷۲} ^{۷۷۳} ^{۷۷۴} ^{۷۷۵} ^{۷۷۶} ^{۷۷۷} ^{۷۷۸} ^{۷۷۹} ^{۷۸۰} ^{۷۸۱} ^{۷۸۲} ^{۷۸۳} ^{۷۸۴} ^{۷۸۵} ^{۷۸۶} ^{۷۸۷} ^{۷۸۸} ^{۷۸۹} ^{۷۹۰} ^{۷۹۱} ^{۷۹۲} ^{۷۹۳} ^{۷۹۴} ^{۷۹۵} ^{۷۹۶} ^{۷۹۷} ^{۷۹۸} ^{۷۹۹} ^{۸۰۰} ^{۸۰۱} ^{۸۰۲} ^{۸۰۳} ^{۸۰۴} ^{۸۰۵} ^{۸۰۶} ^{۸۰۷} ^{۸۰۸} ^{۸۰۹} ^{۸۱۰} ^{۸۱۱} ^{۸۱۲} ^{۸۱۳} ^{۸۱۴} ^{۸۱۵} ^{۸۱۶} ^{۸۱۷} ^{۸۱۸} ^{۸۱۹} ^{۸۲۰} ^{۸۲۱} ^{۸۲۲} ^{۸۲۳} ^{۸۲۴} ^{۸۲۵} ^{۸۲۶} ^{۸۲۷} ^{۸۲۸} ^{۸۲۹} ^{۸۳۰} ^{۸۳۱} ^{۸۳۲} ^{۸۳۳} ^{۸۳۴} ^{۸۳۵} ^{۸۳۶} ^{۸۳۷} ^{۸۳۸} ^{۸۳۹} ^{۸۴۰} ^{۸۴۱} ^{۸۴۲} ^{۸۴۳} ^{۸۴۴} ^{۸۴۵} ^{۸۴۶} ^{۸۴۷} ^{۸۴۸} ^{۸۴۹} ^{۸۵۰} ^{۸۵۱} ^{۸۵۲} ^{۸۵۳} ^{۸۵۴} ^{۸۵۵} ^{۸۵۶} ^{۸۵۷} ^{۸۵۸} ^{۸۵۹} ^{۸۶۰} ^{۸۶۱} ^{۸۶۲} ^{۸۶۳} ^{۸۶۴} ^{۸۶۵} ^{۸۶۶} ^{۸۶۷} ^{۸۶۸} ^{۸۶۹} ^{۸۷۰} ^{۸۷۱} ^{۸۷۲} ^{۸۷۳} ^{۸۷۴} ^{۸۷۵} ^{۸۷۶} ^{۸۷۷} ^{۸۷۸} ^{۸۷۹} ^{۸۸۰} ^{۸۸۱} ^{۸۸۲} ^{۸۸۳} ^{۸۸۴} ^{۸۸۵} ^{۸۸۶} ^{۸۸۷} ^{۸۸۸} ^{۸۸۹} ^{۸۹۰} ^{۸۹۱} ^{۸۹۲} ^{۸۹۳} ^{۸۹۴} ^{۸۹۵} ^{۸۹۶} ^{۸۹۷} ^{۸۹۸} ^{۸۹۹} ^{۹۰۰} ^{۹۰۱} ^{۹۰۲} ^{۹۰۳} ^{۹۰۴} ^{۹۰۵} ^{۹۰۶} ^{۹۰۷} ^{۹۰۸} ^{۹۰۹} ^{۹۱۰} ^{۹۱۱} ^{۹۱۲} ^{۹۱۳} ^{۹۱۴} ^{۹۱۵} ^{۹۱۶} ^{۹۱۷} ^{۹۱۸} ^{۹۱۹} ^{۹۲۰} ^{۹۲۱} ^{۹۲۲} ^{۹۲۳} ^{۹۲۴} ^{۹۲۵} ^{۹۲۶} ^{۹۲۷} ^{۹۲۸} ^{۹۲۹} ^{۹۳۰} ^{۹۳۱} ^{۹۳۲} ^{۹۳۳} ^{۹۳۴} ^{۹۳۵} ^{۹۳۶} ^{۹۳۷} ^{۹۳۸} ^{۹۳۹} ^{۹۴۰} ^{۹۴۱} ^{۹۴۲} ^{۹۴۳} ^{۹۴۴} ^{۹۴۵} ^{۹۴۶} ^{۹۴۷} ^{۹۴۸} ^{۹۴۹} ^{۹۵۰} ^{۹۵۱} ^{۹۵۲} ^{۹۵۳} ^{۹۵۴} ^{۹۵۵} ^{۹۵۶} ^{۹۵۷} ^{۹۵۸} ^{۹۵۹} ^{۹۶۰} ^{۹۶۱} ^{۹۶۲} ^{۹۶۳} ^{۹۶۴} ^{۹۶۵} ^{۹۶۶} ^{۹۶۷} ^{۹۶۸} ^{۹۶۹} ^{۹۷۰} ^{۹۷۱} ^{۹۷۲} ^{۹۷۳} ^{۹۷۴} ^{۹۷۵} ^{۹۷۶} ^{۹۷۷} ^{۹۷۸} ^{۹۷۹} ^{۹۸۰} ^{۹۸۱} ^{۹۸۲} ^{۹۸۳} ^{۹۸۴} ^{۹۸۵} ^{۹۸۶} ^{۹۸۷} ^{۹۸۸} ^{۹۸۹} ^{۹۹۰} ^{۹۹۱} ^{۹۹۲} ^{۹۹۳} ^{۹۹۴} ^{۹۹۵} ^{۹۹۶} ^{۹۹۷} ^{۹۹۸} ^{۹۹۹} ^{۱۰۰۰} ^{۱۰۰۱} ^{۱۰۰۲} ^{۱۰۰۳} ^{۱۰۰۴} ^{۱۰۰۵} ^{۱۰۰۶} ^{۱۰۰۷} ^{۱۰۰۸} ^{۱۰۰۹} ^{۱۰۱۰} ^{۱۰۱۱} ^{۱۰۱۲} ^{۱۰۱}

^۱ شفا داد ^۲ همتی و همد کرد اندک شمع در خطم ^۳ زرد با خون کرد اندک خنک عار و عیا
^۴ بر آید ^۵ ز تاب چشم از عجز چو شد آتش سوزا ^۶ بوی خلطش از آتش بر وید بخیزد
^۷ بندگان بود ^۸ اگر از خلع و بعمانه او داند کاشند ^۹ همان نشناخت خلق ملک شمشیر
^{۱۰} ندانند ^{۱۱} زمان با پایانه بخش نخواهد اگر کاش ^{۱۲} همان با گوشه ناخشنود و ناخشنود
^{۱۳} لمبایع داند این و شر که اندک در کشته ^{۱۴} بهار آسمان او را در کشته بخیزد
^{۱۵} لفظ ^{۱۶} دو چیز طریقه باید زود کرد که در شوق ^{۱۷} که حالش بدین چو شد از قطع و
^{۱۸} بسود و خیر آن چو حمل اندر سزا داد ^{۱۹} بدد در ناو و بر آن چو داند در دانا
^{۲۰} شایه ^{۲۱} الا با پایانه تخت فروید بیکر مایه ^{۲۲} الا گوشه ناخشنود و ناخشنود
^{۲۳} در اقام ^{۲۴} اگر که کشته و داد داد در این اقام بود ^{۲۵} شد کجور نو کشته بدید در میان بود
^{۲۶} و درین ^{۲۷} اگر قصیر بودم اندر زخم کشته ^{۲۸} و کشته ناخشنود و ناخشنود
^{۲۹} ^{۳۰} بکشم نور کرد بجای خنجر و نیزه ^{۳۱} بکشم ناخشنود بجای خنجر و نیزه

^۱ منقش ^۲ منقش جان و نگر که خنجر نو ^۳ منور لولو مکنون که شکست شمشیر
^۴ ز دست ^۵ ز دست لولو خنجر نو از بندد و از ^۶ ز لفظ ماد خنجر نو از جان و از
^۷ ز دست ^۸ ز دست لولو خنجر نو از بندد و از ^۹ ز لفظ ماد خنجر نو از جان و از
^{۱۰} از این ^{۱۱} از این بد صحن آن چو شد و ناخشنود ^{۱۲} از این بد صحن آن چو شد و ناخشنود
^{۱۳} چو در میدان ^{۱۴} چو در میدان بگردان و از کشته ^{۱۵} چو در میدان بگردان و از کشته
^{۱۶} اگر بپایان ^{۱۷} اگر بپایان شود با کشته ^{۱۸} اگر بپایان شود با کشته
^{۱۹} دل گرفت ^{۲۰} دل گرفت فرو و کشته ^{۲۱} دل گرفت فرو و کشته
^{۲۲} سپاه ^{۲۳} سپاه لولو خنجر نو از بندد و از ^{۲۴} سپاه لولو خنجر نو از بندد و از
^{۲۵} عنان ^{۲۶} عنان اندر عازین و خنجر نو از بندد و از ^{۲۷} عنان اندر عازین و خنجر نو از بندد و از
^{۲۸} کمان ^{۲۹} کمان بخت اگر که بخت ^{۳۰} کمان بخت اگر که بخت
^{۳۱} بر خنجر ^{۳۲} بر خنجر بخت اگر که بخت ^{۳۳} بر خنجر بخت اگر که بخت

^۱ بود ^۲ بود ^۳ بود ^۴ بود ^۵ بود ^۶ بود ^۷ بود ^۸ بود ^۹ بود ^{۱۰} بود ^{۱۱} بود ^{۱۲} بود ^{۱۳} بود ^{۱۴} بود ^{۱۵} بود ^{۱۶} بود ^{۱۷} بود ^{۱۸} بود ^{۱۹} بود ^{۲۰} بود ^{۲۱} بود ^{۲۲} بود ^{۲۳} بود ^{۲۴} بود ^{۲۵} بود ^{۲۶} بود ^{۲۷} بود ^{۲۸} بود ^{۲۹} بود ^{۳۰} بود ^{۳۱} بود ^{۳۲} بود ^{۳۳} بود ^{۳۴} بود ^{۳۵} بود ^{۳۶} بود ^{۳۷} بود ^{۳۸} بود ^{۳۹} بود ^{۴۰} بود ^{۴۱} بود ^{۴۲} بود ^{۴۳} بود ^{۴۴} بود ^{۴۵} بود ^{۴۶} بود ^{۴۷} بود ^{۴۸} بود ^{۴۹} بود ^{۵۰} بود ^{۵۱} بود ^{۵۲} بود ^{۵۳} بود ^{۵۴} بود ^{۵۵} بود ^{۵۶} بود ^{۵۷} بود ^{۵۸} بود ^{۵۹} بود ^{۶۰} بود ^{۶۱} بود ^{۶۲} بود ^{۶۳} بود ^{۶۴} بود ^{۶۵} بود ^{۶۶} بود ^{۶۷} بود ^{۶۸} بود ^{۶۹} بود ^{۷۰} بود ^{۷۱} بود ^{۷۲} بود ^{۷۳} بود ^{۷۴} بود ^{۷۵} بود ^{۷۶} بود ^{۷۷} بود ^{۷۸} بود ^{۷۹} بود ^{۸۰} بود ^{۸۱} بود ^{۸۲} بود ^{۸۳} بود ^{۸۴} بود ^{۸۵} بود ^{۸۶} بود ^{۸۷} بود ^{۸۸} بود ^{۸۹} بود ^{۹۰} بود ^{۹۱} بود ^{۹۲} بود ^{۹۳} بود ^{۹۴} بود ^{۹۵} بود ^{۹۶} بود ^{۹۷} بود ^{۹۸} بود ^{۹۹} بود ^{۱۰۰} بود

^۱ بود ^۲ بود ^۳ بود ^۴ بود ^۵ بود ^۶ بود ^۷ بود ^۸ بود ^۹ بود ^{۱۰} بود ^{۱۱} بود ^{۱۲} بود ^{۱۳} بود ^{۱۴} بود ^{۱۵} بود ^{۱۶} بود ^{۱۷} بود ^{۱۸} بود ^{۱۹} بود ^{۲۰} بود ^{۲۱} بود ^{۲۲} بود ^{۲۳} بود ^{۲۴} بود ^{۲۵} بود ^{۲۶} بود ^{۲۷} بود ^{۲۸} بود ^{۲۹} بود ^{۳۰} بود ^{۳۱} بود ^{۳۲} بود ^{۳۳} بود ^{۳۴} بود ^{۳۵} بود ^{۳۶} بود ^{۳۷} بود ^{۳۸} بود ^{۳۹} بود ^{۴۰} بود ^{۴۱} بود ^{۴۲} بود ^{۴۳} بود ^{۴۴} بود ^{۴۵} بود ^{۴۶} بود ^{۴۷} بود ^{۴۸} بود ^{۴۹} بود ^{۵۰} بود ^{۵۱} بود ^{۵۲} بود ^{۵۳} بود ^{۵۴} بود ^{۵۵} بود ^{۵۶} بود ^{۵۷} بود ^{۵۸} بود ^{۵۹} بود ^{۶۰} بود ^{۶۱} بود ^{۶۲} بود ^{۶۳} بود ^{۶۴} بود ^{۶۵} بود ^{۶۶} بود ^{۶۷} بود ^{۶۸} بود ^{۶۹} بود ^{۷۰} بود ^{۷۱} بود ^{۷۲} بود ^{۷۳} بود ^{۷۴} بود ^{۷۵} بود ^{۷۶} بود ^{۷۷} بود ^{۷۸} بود ^{۷۹} بود ^{۸۰} بود ^{۸۱} بود ^{۸۲} بود ^{۸۳} بود ^{۸۴} بود ^{۸۵} بود ^{۸۶} بود ^{۸۷} بود ^{۸۸} بود ^{۸۹} بود ^{۹۰} بود ^{۹۱} بود ^{۹۲} بود ^{۹۳} بود ^{۹۴} بود ^{۹۵} بود ^{۹۶} بود ^{۹۷} بود ^{۹۸} بود ^{۹۹} بود ^{۱۰۰} بود

سپاه بکند و بکشا چو در میدان بود
 زمانه مرز نخواهد سپاه بکند و بکشا
 چو در کوششیا میند کردان در کوشش
 هم آورد و در کوشش سار و آسمان کوشا
 بوفی کن سرخچر نما فیض برانکت
 بماند پیش لب و نمیدان کند و بکشا
 ز باد نیر پراشت بسوزد جان هرین
 ز نف تیغ ترانت جوشد مغز از دها
 فرود وی دلدش میدان شهرهاست
 بد زلف صفت کردان تیغ ملک بها
 اگر جزوی نه شهر تو بتراند گشت
 و گزیدی و حکم تو بجز اندر گشت
 چو کوه لولو مکنو بخالد اند شود
 چو لولو کوه پریشان آید و شود
 ز بحر قطره مدح تو بر مردم بر عزم آمد
 روان روش بخند زبان جاری گویا
 زبان اند کند بد روان خرم تو بخند
 روان داند که ز لایه زبان بر مدح تو
 آلا باشد از دود سوسوای بخند
 نشان از چشمه جوان و شکل از لب کزها
 بچم در مجلس شادی بکش و بجام هم شام
 ز دست لاله رخسار تو مرغ لاله کو هم شام

رایی گنگ
 کنگ
 کنگ

بر مردم

تاورد بخند

جام و دود

بکام دل بخور نعمت بان جاوید و دود
 بینم اند و بچم شادان بملک اندر ایمان زنا

بفرخی و سعادت بخواه جام شراب
 که باغ و داغ بر داند بر دمنه شراب
 زدنک منبع و ذریعش کوفتند
 زمین حواصل پوشیده آسمان شام
 بشاخ سوسن نازک و فریبند
 زبرک گلین جالک غریب کشت غرام
 چو دست مردم غوامر و سنا و صبا
 باغ و دوش کوه و دهنه و سحر
 سکند دست صبا کریمیان ناو کج
 بخند و شنی آورد کوه را با
 چو ز شود گل باغ از گلزار بند
 کل شکفته برون آید از پرند نفاس
 اگر کلاب و کل ساختند نیست
 عجز آنکه همی باغ کل کند و کلاب
 بجاری ابر سیه فام شدند و بچند
 بیمار و افی مانند دهان پر آتش آب
 اگر ز سر و صحرانه نور داد بدو
 ز دهن ابر جوار بر زمین فاشد آب

آورد

در دود و جوار بر زمین فاشد

شکفت نبست که از برف کال ساخت ^{بین} که هلا میوشن کوف و بر جوشن
 گمان بری که ز کل ارغوان بحالت ^{فنا} بجای خوی زبانش روز و شب
 بزک غنبر نایب شاخ او بدست ^{دست} اگر شد است شراش بر وی غنبر تا
 بقوت کل و سبز و زهر باغ کون ^{فنا} چون بخت خواسته عمل کند و شود
 ابو الحسن علی بن محمد آنکه بدو ^{دست} بلند نعمت بخت و شود چشمش
 خدا بکانه آزاده که سیرت او ^{دست} تمام ذات صباست شدت و بر سکا
 کر آب بر بکیر و صدق بنام عدت ^{دست} خست کند بکاو و در لولو خوشا
 و کر عدوی وی اندد و چشمش ^{دست} دو دست در آید چشمش بر جوشا
 و را بچود بر نور جان افلاطون ^{دست} بدانگی که بر دست سوی کلک و کتا
 هزار عنصری آید که بر عالمی اند ^{دست} در و علم عروض و فوائذ و الفنا
 ابا عمید کا عدلی نوچند شدند ^{دست} ز پنج مراد سباست لفظ غنبر تا

جمید - دست

فنا شکفت

فنا

آزاده دل

آمید

شعاع دهر آن کجای زد کرد ^{دست} کجا خیال گفت نو بیند اند خواب
 دست و طبع نو عین غنا و هنر ^{دست} سبب نهاد نو کوفی سبب اسباب
 در لست مدیح نو طبع وادح نو ^{دست} بحاصل آرد یک بیت صد هزار نو
 همی خط و فعال را بلفظ فصیح ^{دست} مدیح خواند نایب نطقه در املا
 سنان عدوی نو ز سهام هبیت ^{دست} کذا کرد و او را لفظ غنبر تا
 نو آنکسی که ز بهر کزاف بخشید ^{دست} ز رسم خلق همه که کفر و نوم حاسا
 خالف نو را با خود ارفا سر کند ^{دست} همی بقوت دریا نهد بخار سرا
 مکر نداند کاندن ملک همیت ^{دست} ز خاک و سم سمند نو مشی عمر آ
 نو کر همت خود هر خرابام ^{دست} ز بار سعد دهد مرزا ز جرح جوا
 کزاف داند باد و کت نو کوشید ^{دست} کزاف نیست بر بدن زدن و شکر آ
 خدا بکاجان دهمی و طبع دهمی ^{دست} ز خلق عالم دارد بید حش و شکر آ

خوانده با نایب

دست

دست

کرافه کرافه خوش

شکفت نیست که چاکر عروس رخ ^{دور} بزور سخن آراست از هربا

نه بند کرد که ناپسندت کرد ^{دور} که در معانی لغزش رخ کند اعجا

از کند فلک آری کجا بد بد بود ^{دور} نای فلک از رسم زج واسطه

مدح خویش نو کوفی همی ز ^{دور} زمانا بد نصو پر روی رلب آب

همیشه نماند در گور پشته بالهر ^{پشته چنگ} همیشه نماند صعو بزوال اعفا

هزار سال بمان بر سر خویش و بسین

مواظفان بنعم مخالفان بعدا

در فغان و فو و فو و فو و فو ^{دور} برون کار نوای فخر و ذکا و کرا

برون ز راه نو هر راه کلندر آفت ^{دور} غریبیم و امید و اسیر روی و دبا

فرایش سخن و نکته تدبیر ترا ^{دور} عطاسه از دودانی که این بد و عطا

بگاه شکسته غمگسار پیرانست ^{دور} که فراخ روی باز مانع برنا

بلند نام نوای دوش آفتاب خرد ^{دور} چو آفتاب درخشان و چون خرد آ

فروغ رای نو از نور جرم خورشید ^{دور} خیال هر نو نایج ناله جورا

فضا مختل عای نو سخن علق ^{دور} مکره عای نو اندازة نزول عفا ^{محجب} ^{ختم آید}

بزوت و دبا مانع هو که بر جلا ^{دور} سباحت سخن نو سباحت در با

زنج و شاخ بکندی زهر زهر ^{دور} هر آنچه بیخ ضلال و هر آنچه شاخ هوا

نه بر کشیده جا نویت نماند ^{دور} نه اوفاده زخم نو بر نو انداختا ^{داند}

نوسخا و دعا و هر که بر ن ^{دور} ز مسخا و دعا و مسخا و دعا ^{بند} ^{باعتقاد شناسم}

اگر زنی خردی حاسد سخن کرد ^{دور} خود برون شناسد که پایه نو کجا ^{شاید} ^{شاید}

اگر کسی بسر خود شکر فرو برد ^{دور} شکفت نیست که در هر رخ کرد

سخن بد انش گویند پای که کرد ^{دور} اگر چه طوطی و شارل و جودی و کوا

و که چه چند جو یا سپید سپید کند ^{دور} ز باز جعد که فال و مرئب پیدا

اگر بشکل و بصورت عدوت همچون
 در وی عقل و بر کن یا نیز نوجنا
 بل گیاه و زهره بر ناک بکد کشند
 اگر چه جنس مردنه جنس و قدر گنا
 بکی شایع شهان در شانخ فرشت
 یکی یکام ستوران درون زهر پیرا
 بزرگوار آمد و اطرب و سپهرین
 نه بر مثال طرب و جماعت شرعا
 ز به فردغی باغ از شر خاطر من
 از آنچه بود به فرود و ز فرود گنا
 چون اسناد بود خاطر من سر آرد
 بر اغشال که خواهند در تواند خوا
 همیشه نابگری هوانه جنش
 همیشه نابخفتن من به نه جنس هوانا
 بهان باد و مبادا جهان که بی تو بود
 ازان که سنده بهر نبودن تو بقا
 رمضان نوبت زعفر و زرد آرد
 علم جدید بد آمد و غفلت بر شا
 مرد میخواره نمایند و میسند تو
 دست بگریوی مایه کی گفته گنا

و گر چه قدر
 ستورایند

مطرب کاسد به بیم بشادی همیش
 در سر آمدن گنجشک و دهلان و نا
 یودی هر دو بد و روی همیش
 با سر نه که دو غمراست کجا هر دو نا
 دی همیش گوید سلطان من بر و ز تو
 ی همیش گوید بازار من امر و ز تو
 در هوا جلوه کا فور در با حبت
 طبع کا فور در با حو و د کر طبع هوا
 در هوا بر ف جواز باد بر اشعه تو
 کوفی از زق سپهر هوا در غوغا
 آتش باید کا ف از چنان نغمه تو
 که نوینداری غوغا شد کنوز در نا
 لعل کا ف و عقیق است چو آید به شب
 مشک سار او عیال چو آید و بالا
 پان لعل کجا از سبکی و ذکمت
 بدل آب ز لال و بدل باد میا
 آنکه او جان نشاط و هلاکت
 وانکه معمار زاد آمد و اکبر شعا
 آنکه گریه از صد باب و فطرت
 ظنش آید که سر بر جگر شهر جرا
 دستخواهی جهان فتنه از یاد من
 که جرایم باید گفتن چو توان گفتن نا

افند
 شکر

عالمی دشمن این باد شده سندان کرد
صامت کسوت کرد و بر وقت کرد و گدا
خوردن باد و خطا داد و لیکر بخورد
دور باد از من آن باد که کوبند خطا
هر زمان جامه و دستا بپا شد
هر زمان مجلس و خواب تابا شد
سر آمد و از روی نیاید
زانکه او سخن گران فحش پس بپا شد
باد را باید بر نای ناله که بد
کوید او را هم خلق که زیبا بود
بوی نکرده هنوز از نواز جامه او
او بر این طبع بود کاین که من خواهم

نافضای بارگاه شهر بار آمدید
هفتم و هشتم پیر سر کار آمدید
جنت از بارگاه شهر بار کامران
آنکه در دهند و سنان زد و در آمدید
بارگاه که طراوت صحرای او آفتاب
هر زمان فرود می کرد و بار آمدید
بارگاه در جهان مانند او که پدید
هفت هفت نوری که بر یک بخار آمدید

که بارانند که شست فصل تابستان
هم تابستان در و لطف عیار آمدید
عکس او اندر ازل بر آسمان زد
آسمان اندر نظر انجم نگار آمدید
هر نسیمی که هوای او در آمد
آن نسیم از روضه دار الفرد آمدید
تا فی قصه فریدون در قصه دار
بارگاه شاه کبیر و شعار آمدید
شهر بار کامران شهر آده کشور
آنکه بر کل ملوکش افتخار آمدید
ناصر دیناود بر کن نصرت فتح
فوت شرع رسول کردگار آمدید
خسرو عادل ملک محمود سلطان
آنکه از شاهان عالم اخبار آمدید
دست به دزدان کام صند و بجز
و جهان چون دست به کوهر بار آمدید
نعل السبزو نام شدند ازل
زان شرف کوشش ملک با کوشار آمدید
پیش نعلوشه مکروبت شکل شکر
زان سعادت شکرت کثیر شمار آمدید
کار بخت و دیار است می باید پیش
هر چه از دیار کان در دیار آمدید

نه خه ای دی بادا کینج چون ممنا هر زمان اقله نرا کار دار آمدیدید
 شاه کچر و دوق و کمرین کس بر دوت از هر چون رسم و سفیدار آمدیدید
 شهر بار چون فریدون بارگاه شخا ذات شهر برسد شج شید و آمدیدید
 بارگاه کن شرف دیو و هر صیدا کید آیدینه و ش آیدینه دار آمدیدید
 بارگاه کن زرع اوج مهر و شرفی در حضرت آستانش معاد آمدیدید
 بارگاه کن هوای لطف و شرف او هر نبی کانداند و شکار آمدیدید
 ناعجش اند و شاه جهان پائینه بار زانکه نادران بخشایدار آمدیدید
 شهر بار بند را سبی که فرمودید زانکه فولاد خردن بر کفر آمدیدید
 هر چه بر لفظ و در بار شهیدان شد بان شاه املر کار و بار آمدیدید
 پارا سبی و ناکم داد کاند و سنی هر چه عجب کشت بهمان آشکار آمدیدید
 سال عشر چون بر سیدم بر مظلومان نمود در سرنان او شصت و چهار آمدیدید

گفت لنت و پر و ستم و سوز آرد از چه غنث برین ناز نرا آمدیدید
 گفت سبیلست بغیر و شتم ترا گفتا رفتم و دلا لرا گفتم که کار آمدیدید
 حاصل الامر از های او مر و فها سبیلست غنثا خلیل در شهادت آمدیدید
 خسرو السبی در کمره بنده راهبر کنج کوگاه رفتن راهوار آمدیدید
 ناعج و دل دل باز بخشد که در کامش زانکه ذات خسروی جید و آیدید
 ناکه هر شب کوهر شب نایابم فلک در نظر مهند و دشاوار آمدیدید
 معنکف بر آستان اوگاه شایاد هر شون کز حضرت پروردگار آمدیدید

صد هزاران صفر دادند و شمار عمر نو

زانکه صغری بر فغای صدفرا آمدیدید

ابروهای مگر به مهاب و سبز بر کمر دود به مهاب از کمر ناکه بنما ایدار
 کز نسرها آیدان فاروق شاه باز بکند از سران فاروق را فادع کز

که در شب است قنات منم مثل اندوختن
 جامه را با جنت دانند خود اندر سر
 عزیز اگر کند و از خلق تو که کند
 کوه را که کرده از مدح تو میویند
 اندر آب و غریب و غریب و غریب
 لطف تو عالم است از سر و پا
 ای خدای من که بزرگوار
 از همان شهر و جنت نام غل و فقر
 خدمت منم مثل منم و منم
 خدمت ما اینست از پیش از تو
 ماهی تو بد زمان و ماهی تو بدین
 ماهی تو بد حساب و ماهی تو بدین
 کامران و کامیار و شاد و شاد
 ز تو خوشی و گشتن تو و ز تو خوشی
 چشم تو و منم و منم و منم
 چشم تو و منم و منم و منم
 ایام و منم و منم و منم
 ایام و منم و منم و منم
 با منم و منم و منم و منم
 انصاف تو و منم و منم و منم
 کامران و منم و منم و منم
 کامران و منم و منم و منم

غنچه ساند باغ را که از منم
 لاله ساند کون را از منم
 دست منم و منم و منم
 کون منم و منم و منم
 درم و منم و منم و منم
 زکات منم و منم و منم
 لشکر منم و منم و منم
 دین منم و منم و منم
 از هار و منم و منم و منم
 خر و منم و منم و منم
 از منم و منم و منم و منم
 فطر منم و منم و منم
 آب و منم و منم و منم
 کر و منم و منم و منم
 خر و منم و منم و منم
 بوسان و منم و منم و منم
 شاه و منم و منم و منم
 دست منم و منم و منم و منم
 دست منم و منم و منم و منم

چون سازد او فکرت ظهور می یابد

مدحی سیدم کجاست و بخند از لاله

لا اله الا انت وحدك لا شريك لك

امامان دانشمندان و مرآت لایعنه

22

二二五

بقالعدو عنك وان يترك

باجتر شد و پیدای سر خلافت بود

فلک چو تجر عسره نمود و انجم او

سك عشر نو كفتي كه باز كوه شه

من کفر نازک فیه و بدین

أصل خبرنا والله أعلم من كتابنا وفاد

خجسته در غلای آید و در چوسه و در با

جناب قاری صاحب

جان شوی که رخ جمیع وزلفش بود

دیان می‌شده از طبع من سنا و شفا

ہکے بیان مدح مشہور ہوئے عطا

بعضی خال و خالی و هر دو آن که گفتم

مکر چوبسته آن حال صوفی کرد ما

جنواب دیدم که آسمان می‌گفتند

که ای عیان و برینده شری که است

زاجہ مدینہ ساز ہوا کہ کریں تو

اکتوبر

۳۱

جوہر

سایا کو چید

تجلی در آفرینش مآثر عظیمی دارد که این حال بسیاریم درگاه دیگر
تقدیر میان خدمت و شکر است اگر چه خدمت با شکر شاهان دارد
 ازان که برادر و سبقت نام او شد است کوه اجرام با چرخ و چرخ
 و فان حجت که در دیگر بر صفا بر شک با شکر اندر فلک دیگر
 و فان که نامش خود معنی شود بود ز طالع او احداث نام بود
 از آسمان و سیلان است که حال و لسان غایت آسمانها کرد
چرا بنفشه در هر شاه از سر کوهان شعله و در کان بیند فلک
 آب در بانکه که نان و مرغ سفر کرم با اندازد و بدید که هر
نور و نور و در کان و آفت کلین سفره را ملوک و مصلحت دار و طبع خود
ویر زمانه اند و طبع ملوک با نور کس نیست با طبع نقشه از اند
تأخیر شکست و خبر با اندیم تا کجا با باندان بماند و اندر و در

چهار بار شده و طبع و هر بار به نوع طریقه شود و مانع شوند
بکر بغیر طریقی که در میان خیر و شر بکر که مانع و هفت صورت
 هر که که حضرت شاه نو بود و چون کرد و در مثل اینها هر چند
 کون که حضرت شاه نو بود و کشت که کشته او نور و در به و نور
 و کرم که بیست عدد بود خدای بر تو بنده هم رفته
 و کرم دانی راهت از دود شود نه طوایر حشرات و سگ کشته
 و کرم هوای باد که بر باد و هر که در سفر خواند و در هر چند
 خدا بیکان تو او تو خود آن کرد که نیست خواند و بدید و بدید
و شکر جز از گشتم به بود و در هر هم هر یک نوع خدمت تو کرد
 گشاده دل و تو این به بد و غایت که میان بند و بد که باد که اند
دوران ابو الفوارس سر و طفلان از ملک که آسمان جلالت و تقابل

جای خود را اندرون ملک
جای مغرب را اندرون ملک
لا اله الا الله
که خواجه بزم
دل آفرین
آب دین
چون نام شاه
بهر نام
همیشه

بفان بود و ز کشت

شاه ناصر و ملک

بقال هابون و فرزند

بوفی که هست

بزم نواد

جای خود را اندرون ملک
جای مغرب را اندرون ملک
لا اله الا الله
که خواجه بزم
دل آفرین
آب دین
چون نام شاه
بهر نام
همیشه
بفان بود و ز کشت
شاه ناصر و ملک
بقال هابون و فرزند
بوفی که هست
بزم نواد

اگر آب شمع نور و روشن تو در او هفت دریا و هفت
 چون نام طوطا طلب منیر بخواند سخنگوی کرد و بفر تو منیر
 شعاع و درخشان نور بر کباب زبانه زانو و آستان و درخشان
 فلک را بسوزاند از عکس و درخشان ز منیر و آستان و درخشان
 خواند که شهر زبان و درخشان همه بر منیر و آستان و درخشان
 ز منیر و آستان و درخشان بر و درخشان و آستان و درخشان
 ز منیر و آستان و درخشان اگر نام خود در نگار و درخشان
 بلبل از غنچه سنان و درخشان خواستگاری و درخشان
 بنام خلاف تو کرد و درخشان ساز و درخشان و درخشان
 ز منیر و آستان و درخشان که بر آب و آستان و درخشان
 هنگام نشستن و هنگام ز سبک و درخشان و آستان و درخشان

چشم و نبوی و چشم و چشم چشم و چشم و چشم و چشم
 به بالا چو کوه و به پناه چو دریا بحمله چو دریا و چو کوه و دریا
 بکبر بلبل و درخشان و درخشان بقله هیون و درخشان و درخشان
 آستان و درخشان و درخشان آستان و درخشان و درخشان
 بر آستان و درخشان و درخشان چو بر کوه و درخشان و درخشان
 آستان و درخشان و درخشان آستان و درخشان و درخشان
 و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان
 و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان
 و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان
 و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان و درخشان

و در هر که جان بخت از دست رفت
 و در هر که خسران رخسار شد
 و در هر که بر دامن کلاه خویش
 به از دست کردی و بپوشید
 بپایان آید ملک پروردگار
 بجان پادشاه فرزند اختر
 ابابکر یاری کجایان شد
 ز کجایان بدست قتل شد
 بمان اندرین ملک و دولت
 بکمال حیوان بر آید فکر
 فلک را بجز از دست خویش نشناس
 ز مینا بجز بیا که چو پیر شمس
 چون چو زرد گوشت فروخته شود
 بر دهنش علامت عهد پادشاه کار
 هر که کوی بخت بدید بر ملک
 مدد بود شعاع بر آمد هر دو کار
 چون بفرانجام بخت رسید
 خود داند سپید و طاهر و عیار
 با دست بامقدمه بود آن سیاه گل
 لشکر هم بکشد به هر کوی و هر قرار

چون گوشت علامت عهد پادشاه
 اندر دهنش بر گرفت و بر آمد به طیار
 تا فرشته را بپوشید و در دست
 از گرد راه با علم و خیل پشمار
 یاد میباید و خدمت و کفایت
 کای جان خود و کام نام و مقام
 آنکه حق که سعد ها برین دنیا
 در گوش چرخ که بداند اندک و کثرت
 که بایستد لشکر او بر کند و کنیم
 هم جای فتنه باشد و هم بکارت
 خود و دعاه گفت مرا با خجسته
 شرطت هر پروردگار است
 این رخسار طاعت و بر پیام
 بپوشید و بپوشید و بپوشید
 ز اولد زمین و سوس و شایان و کج
 کای بابت سعادت و قهر و عذاب
 بجزم سوی من که زبیر خرام
 بستم هزار فتنه و کشتن و قتل
 باغچه های جامه دیبای شود
 باغچه های لولو و دیبای و کبک
 بر گرد و کوبه کردن از چکر
 مرجان سنان بپای و بپای

مریدان گرفتار دل بجز دگر آید و نهد / شکر و ستودن و بوی و دود و طاف
 و با ایشان در نوبه یا خود شیخ راغ / اطفالشان زمانه نوبه و شاهو
 آمد زمان آنکه بعضی از روزی / بدوی خالک بنی و یازده قلند
 در سپیدار فرود آید از دهن / مشک سیاه باد بر افتاد از کشتا
 بجاده حقد حقد سیاه و بوشنا / بیرون حلقه حلقه بر آید از بوشنا
 هم چمن های سرخ برود از کشتا / هر چه های سبز برود از کشتا
 سحاب چون بلور و درین روزها / شکر و چون عقیق و در کوهها
 در کوه و سیم خام فشانند و باران / کافور و زعفران و نایب و در باران
 بر سبزه سبز بر نو هر جا که آید / چتری و نخل و بخت و در باران
 مشک سرشته در دل بچار آید / دست و برین و برین و برین و برین
 از بهر و دست و در بان سازد و ^{خفین} / اندر و در هزار خفیه گل و سرخ و کاشا

از این چیز که بر سر خرافه ملک / خود شد بدین بر کشتا و تیغ کوهها
 بخرام نابگاه آید برین ک / هر دو و هر دو و هر دو و هر دو
 شمس و دل طعنه و از اگر کوه / ایام شادمانه و املالک عجب
 از خشم او است آتش سوزند و شمشیر / و دحلم او است خالک کرا و شمشیر
 درین شود زمانه کرا از بخت / کفر و ساعی جوار بر شود خطا
 با بوی کرا و کرا و از افهای چین / در دشت نازک نافه و هر یک کشتا
 کرا و کرا و کرا و کرا و کرا / هر سال و هر سال و هر سال و هر سال
 از شرم و شرم و شرم و شرم و شرم / در صورت کوزن و هر یک کشتا
 از آفتاب شادی و بخت و بخت / وی آسمان و هر یک کشتا
 ناز از رنگ شمع و الماس و هر یک / الماس و هر یک و هر یک و هر یک
 این ملک کرا و کرا و این ملک / در کوه و هر یک و هر یک و هر یک

زخم دوش با بد و بیکار نکند شیخ بفرخ خواهد باز و کنگار
 سعد سپهر بر کشته و فطرت زین چارنگه را انداخته و فرها
 شیخ خور نکند صنان فرمود بر چرخ سپهر انجم و بر کوه حارها
 انداز و ساعد نو جهان و هم نکند آن خنک شیر و هوای کرک و گارها
 جویند همت و خوار سپهر چرخ ابریشم فکر و خضر اسرارها
 از چنبر سپهر چیده و فغان بر گوشه کلاه نو خورشید چندینا
 و دفتر خدایت و کونان شمع لعل بدیع خیزد و باغ و آیدیا
 خونه که از عذوب چکان صنان بر خال سطرهای مدیحه کنگارها
 شیرین که گرد لب نو و بوی خوش هر چند گاه که در ناخوشی نکند
 کراشید و شمن نو بلو و صفت بهرون دهد ز لول و لاله و افغان
 در عکس شیخ نو جو و روشود ادواح کشکار شود و اندوهشکارها

سپهر بفرخ بخت بختار نکند از حیران که هر روز بر شود بیکار
 در سایه صنان فرخ گردد گیاره ز کمر جو لعل بوی و سوند و چنگار
 آهو کران گیاره بختار نکند اندوه هار زانه کند طنه های ناد
 گریشود غنک بیداد زخم نو چون خوار نشیند مکن پیش رخساره
 جان حیا اف بوی صند میل شود از کوه صنان فرخ آواز گریه داد
 مدان و بخت و در هر شیرین کند آن در هر که ان بوی شود و شنگار
 کار شیشه بلور شود و صاف نکند گریه های دوش فرخ کند بر فلک مدار
 شاخ گاه زده شود گیاره یزد از نعل مرکب نو نشیند بر و خیار
 سازد شاه با بد و آبر و جری ایشاه ناجوی بر این چنین نامدار
 از کنگه شیخ خود نود و ننگار نکند و زبک که گریست تو سیم از خطار
 سپهر از دل شکوفه بر آمد بجای یک زده در دهان شیخ فرو شد بر خیار

چون روی لاله بادشاهی بچشم بر در هم زلفش سر زلفش
 لعلش ببالد بچهره و دستش ضربی همی بگریه کب و بخت
 چون نود عقیقه ای بکشد در سحر بلوری لعلش بکشد
 لایحه هر برنگر و سر برنگر ناله سوزش شود زلفش بوی
 از دست دلمبری که بود و بخت بر شرفش و بر ماه لاله دار
 کمر بوی و شوی بلان بوی زلفش لب و ساج و در سحر
 شعر و ساج خواه و طریقی و یاد گیر
 دینار و بد و بخیر و چاه انگیز و نگار

چه دود بود که آتار روی بچشم بر هم شبیه بیرون کشش بکشد
 بلبل که گهر آموه داشتند بخت حالش بر رخسار و نه اند بر
 برنگ چرخ من بر حالش بکشد جواب بدست من بر بلبل کشش

بود ماه برادرش شب نور کا سپهر خام برادرش چرخش
 در لعل و جعد گشتش نموده شد که چرخ در رخ داشت حلقه سر
 ز نور روی درخشان و آفتاب نه ماه و سر و سر و سر و سر
 چشم اند بکشد روی او گشت بری بهر لب لباب و کفایت
 بر زلفش ز کویا انداخت بر زلفش چرخ و بخت
 عشق فامش از کویا کویا بر زلفش عکس بر رخ داد و سر
 الهام و مدد ما هر که بود بخت را هر بخود بود نور و هر از هر
 فراز روی نو بخود بخت کشش را از کشته خود اینکار بخت
 خیال آن لب کوه نمایی شب و بخت بخت کرد مرا از دود بخت کشش
 دریکه نقش رخان نود و بخت هم سرشک منقش کرد و بخت
 طلب کم شکر زلفش نود و بخت از آن بخت که بخت و بخت

اگر چه جان مرا آسان نشاند که
 بدایع بحر نوا بر آستان دل ببرد
 چنان بجان مرا انداخته که گوئی
 که از خیال تو دار و ندار من ببرد
 شنبه ام صفا من که بار داشت
 از لرزه که از آتش من و جود ببرد
 کون بدیدم و در این بزم از آتش
 خیال زلف تو دارم جان تو ببرد
 ز سر اعدا چشم من رو بگردان
 آب و آتش را می که رو ببرد
 تو چو شوشه ز در که ماهی بخت
 کز آب آتش نشانی افت شوشه ببرد
 خیال اجمهر شکست بستم بخت
 و در آتش دلم بر بوسه نبرد
 اگر شد آتش سوزنده بر خیل
 منم بجهنم او کوز خطیله ببرد
 نه بر بود که مرا حق تو گزید
 بجهنم کز آتش خطیله ببرد
 توان بی گداز و بی غل همی
 نگار خانه مانده و بعیت آورد
 نظر روی تو خواهد که کوی
 چنانکه دلت خواهد زد و آتش ببرد

ای احسن خلق بر عهد آنکه داد
 کالد دولت اصل خا و خرد ببرد
 خدا بکانه که جاده و از خط
 بکامکاری سپهر مناد ببرد
 زای و طبع و دلت رویش و بخت
 بخت عقل و در حجت و کمال ببرد
 ایستوب سپهر بهیچ که تو دزد
 هر دزد تو آموخت از خیال ببرد
 خالفت تو اگر سر زهر تو بکشد
 بجای و در دلت شراب او شود ببرد
 در دستش تو و جویندانه تو
 خال طویله و سست خسته ببرد
 تو آنکسی که زبیر و عشق بچوب
 خیال رای را انداخته آسان ببرد
 خسته فلک که بر بار غم تو نشاند
 هم غم تو کو هر طعنه ببرد
 غم را بار روزی صفت ناز که
 با حق شود و کو هر آید ببرد
 اگر شایع خویش بین ببرد
 در این ماه پدید آمدن ببرد
 ای بزرگ عهد که از مقام خوب
 عروس خطیله ببرد و بهج ببرد

از آنجهت که بیکر زاج بودند
چیزی و حالش را جان شود که
طبایع از نه بر یک بودند
بنامه و طبایع به نام شکل بود
عیال گشت فلک بر عالم بود
عرض عیال بود لا حال بر جوهر
فرز لب تو آموخت مهر
سرچشمه و از هر شان بر مهر
فرز دخیل و منور که کلام شد
دوا و قند به چو پیرانند و شراب
دعای صالحه اما دعا که آید
سپاس یافته برین آرد از مهر
ببین سه صبح بهلش اگر بهیچ
برق ماه خواند و نشانه دیگر
خدا بکافرانند و کت باشند را
مد و طالع سعادتمندان
خالف نور با خود از قیاس
فراخ دریا اند هر چو ناله
باز خبر و خاکستر انداخت
اگر چه خبر باشد بر خاک
زند و سر و کمرش آنکه در نشاند
دزد کلان شهان کرد و انیس

دوی شکل و صورت چو یک
نشد باز بیکم از چو یک دیگر
بلو نعل و طوطی و طایر
غذای این که آمد غذای آن
همیشه اما که بگشاید در وقت
زندانیش ماه و نخل و خنجر
بفرخ و سرافرازی و بغیر و

ز مال و نعمت اندک کار خود

خوش و نگو در هم رسیده
بسی نگو و خوشن پادشاه
بگو چشم و چشم خور و فریاد
یکی زدی و عرب دین احمد
جهان بستان بگو و اندی نشاند
کجا عید دوز و بود دانند
روزی پیری گذارد چو زنجار
دعای یوسف گشت پادشاه
اگر نسیم گل خوشتر بر سر
دعای خضر چو بر سر انکار
جو میغ گوشه چشم بر آید
آسمان کیوان بسیار و باد

خدایت بار در آیدن خوشی دما من فیه زنگباری کدار
 در عکس لاله از عکس رخ و دهم دایره اندوی اربادان
 گان بری نور بر سر که سیر خط بار است در رخسار
 بیان همه ما را است کل شکل ندارد در لبه پشت پهلوان
 اگر زمار هم صبر خواست کون ز مهر و هجران یار
 چون دستگیر است کل چکان نشان ظلم با توست مکار
 ستان کان سخن در دست کل سپید بر آید بریده مکار
 دریده برهنه سبز چنانکه طوطی در دهن از دند
 ز باد چغنه شود بک مکر که بشارت و هجران
 صبا بوی گل سرخ صبا بلبیل و شتر از شام
 ضووت هانا طریده که در صبا بد و بیج و صوف

دریده لاله نو کوش چو شمع سوزان سوخته شد
 گمان بری که مکر در ستان لعل خط از زده کوه
 گزیده شمع و لاله که در زود لاله خط قرمها
 ایوا الفوار سرخ که شاه از ارجاء او بره
 خدا بکانه کز مداد جوی و سکون میر
 خدا بشارت جوارش هر که بخشن
 شو بلخ ز آید اگر معانی بلخ لفظ او کوه
 چه لفظ او چه سهام او برفا و چه
 ایا بزرگ و یا بلند هم داود بلند
 ایا بزرگ و یا بلند و یا بلند
 هر از ز آب نفع خوساز

خا لقا و فرجند کادی که بد ^{نه} آرد و بویند نه آری که دار
 ز نسل آدم هفتاد و یک سال ^{زی} و خان و طایفه ای و کلاما
 دل عدوی نوماته و سلا ^{طبیعی} که در سال و سوی خوار و سکا
 طبع و خوی هفتاد و یک ^{خاست} که در خوار و سکا
 خیال شده سر هم طبع و کلام ^{که} که گشت و می نشیند و سلام او سکا
 هزار بار و هر لحظه فروز ^{در} در پادشاه و سکا
 خطاب آه و سکا و سکا ^و و سکا و سکا
 سرگشت و طبع و سکا ^{سری} و سکا و سکا
 نیرم غری و سکا و سکا ^{بسی} و سکا و سکا
 تو عقل جو و سکا و سکا ^{چون} و سکا و سکا
 اگر عدوی و سکا و سکا ^{بر} و سکا و سکا

طبع و سکا و سکا ^{که} که سکا و سکا
 اگر سکا و سکا ^{طبع} و سکا و سکا
 شعاع و سکا ^{که} که سکا و سکا
 از انجمن و سکا ^{که} که سکا و سکا
 چون سکا و سکا ^{که} که سکا و سکا
 سخاو و سکا ^{چون} و سکا و سکا
 حدیث و سکا ^{که} که سکا و سکا
 بنا و سکا ^{که} که سکا و سکا
 نود و سکا ^{که} که سکا و سکا
 دست و سکا ^{که} که سکا و سکا
 ابا و سکا ^{که} که سکا و سکا

بگام مدح تو گوئی که در حق تو گویا
 این کائنات و کائنات که می آید
 چنان متفاوت مدح تو ام که گویا
 که در دکان و دکان و دکان و دکان
 اگر زبان و دوا مدح تو نگفتند
 نه بار و بار و بار و بار و بار و بار
 بر رخ و صفی کمال و در دگر
 بهشت و دکان و دکان و دکان
 ره می برانم خواهم با تو که گویا
 بر این و بر این و بر این و بر این
 نیاز و دلیل که را من هر چه گویا
 جواب تو گوئی که نام تو که هر چه
 خدا بگام آن روزگار که باشد
 که در این و در این و در این و در این
 آنرا هر که زخم و علل که گویا
 رسیدن و فراوان و فراوان و فراوان
 هر از جنبه شود و مثال گویا
 معلوم و صفت و طایفه و هر چه
 زبانه های ملوک و پادشاهان
 بجای هم و دکان و دکان و دکان
 حسی و حسی و حسی و حسی و حسی و حسی
 که در این و در این و در این و در این

همیشه تا شود و تا شود و تا شود
 هفت تا کند که باستان و دکان
 غلام و چاکر و دکان و دکان
 به ملک و در قفس و در قفس و در قفس
 هفت تا که جواب و ملک و ملک
 نو بار و بار و بار و بار و بار و بار
 نگاه دار نو بار و دکان و دکان
 دکان و دکان و دکان و دکان و دکان
 باستان و دکان و دکان و دکان
 دی و دکان و دکان و دکان و دکان
 طایفه و دکان و دکان و دکان و دکان
 از هر و دکان و دکان و دکان و دکان
 رنگ و دکان و دکان و دکان و دکان
 لاله و دکان و دکان و دکان و دکان

این هر گشت که ناله مرا از آرزو وان هر گشت که بوی مرغ از لعل
 آتشه قدس و در پیش چو بیدار که می رسد دامن مله نام آید
 گفتم ای بار خورشید عشق از کجاست که نکرده است بگویند هم با سبک
 کوی خدای خویش اندر آید ز بهار بهار دلم زده و آید
 گریه امیل پناه است هانا برین باد به باد خور او باد گستا
 و در بقره می و باری دل تو گشت می و شطرنج سبک است و طبع
 دانه مارش با من چو دانه بخت نار دانه کرده دانه از آید
 سر مرا گشت که ای عاشق از کجاست چون نوبت به دل است از غم و عشق
 مرزا اسمع عزیز است مرا بوی انداخته از اول است بهیم
 عشق بازی و چو بیدار رو به رو شو و خود را و بر او
 بر گل جانم از غم و درد شکر کن که گشت و بود و ناله

بالوسیم می خواهد و تو عجب است شود و چوین و ناله
 اندر لعل از گریه که تو خود سرخ و دام که چه جبر است
 سر را این بخت عاشق از کجاست عشقا بودند از غم و عاشق
 کاغذ شعر خواهم دری خواهم فل هوا که خط خویش و کرم
 چو از این طرز شنیدم سخن صبر و اندک شد از درد و غم
 طغنه دوست چنان در سر آید که زلف آتش غم در حدیق
 شرف الدوله طوین محله کعبه تو کت و دلت مجاز و دل و عمار
 آن خداوند که بافت و با آید نه از افلاک نشان و ناله
 کمر خواهم که کمر لطف کن مختف کرده علوم حکما کن
 خرد و همت او خاله و شاکر سپید او ز مجاز و سخن
 که به مدحشین بار و در آید نه در بارش و شوق و ناله

انجمن او ند که از عدل و نور و هبت
 بجهت شهرت کند نامش و بیا بشکار
 زامن و عدل و نور و هبت و نور
 خطیب از هر روز و روز و هبت
 در دین و نور و عدل و نور و هبت
 آتشان سازد کجالت می و هبت
 مردی نام بری در فکر آید و هبت
 دایره نام بری در فکر آید و هبت
 جود و نور و هبت و نور و هبت
 فوت حلال و نام و هبت و نور
 اثر روح عانا اثر جود و نور
 که طایع اثر جود و نور و هبت
 رسم و نور و هبت و نور و هبت
 شخص و نور و هبت و نور و هبت
 هر دلی که به باغ و نور و هبت
 و نور و هبت و نور و هبت
 بر عدل و نور و هبت و نور و هبت
 که بچیان که خوش و نور و هبت
 شود از صوم و نور و هبت و نور
 که بچیان که خوش و نور و هبت
 بر نور و هبت و نور و هبت
 چه بدی که بچیان که خوش و نور

خزان و نور و هبت و نور و هبت
 باز که از چه نور و هبت و نور
 آنکه نور و هبت و نور و هبت
 در دین و نور و هبت و نور
 نظم اشعار و نور و هبت و نور
 نام بر اشعار و نور و هبت و نور
 که به نام و نور و هبت و نور
 دل بر اشعار و نور و هبت و نور
 انجمن و نور و هبت و نور و هبت
 دانش و نور و هبت و نور و هبت
 اندرین خلعت و نور و هبت و نور
 مشرک و نور و هبت و نور و هبت
 شرف و نور و هبت و نور و هبت
 که به نام و نور و هبت و نور
 غرض و نور و هبت و نور و هبت
 نام بری و نور و هبت و نور و هبت
 به به و نور و هبت و نور و هبت
 چون و نور و هبت و نور و هبت
 خلعت و نور و هبت و نور و هبت
 که بود و نور و هبت و نور و هبت
 هر که و نور و هبت و نور و هبت
 غم و نور و هبت و نور و هبت
 نام بری و نور و هبت و نور و هبت

نامه دولت که باز نبود باعث تا هر شادی که باز نبود باعث
 خضر اباد بدین که هر چند سکون
 خضر اباد بدین که هر چند سکون
 عرو را رخ نور و نوری که باز نبود
 هزاران صورت که باز نبود
 بر او هر صورتی که باز نبود
 کوز هر صورتی که باز نبود
 شال از نشان هر روز طاعت
 یک کلاه با ابراس با بران
 شب مشهور به آن که از پند
 فلک پندار و عجز و سحر و جادو

بدین شادی که باز نبود باعث
 بهایه بر آن که هر چند سکون
 جوانان از کس که باز نبود
 و گوشتی که باز نبود
 سقا جوهر طالع که باز نبود
 دهان از لولو به غیر زای
 چو بر که چهار از غیر زای
 شایسته بهایه بر آن که باز نبود
 کار و لاله اسبنداری و قوس
 شد آمد ها او که هر چند سکون
 نوکی که چشمه خورشید از کس

و دان هر اختر بشار که از کار ^{کند}
 و قال فی و غیره و می نماند ^{کند}
 چنانچه شمس و انوار ^{ملک}
 خدایند که که خواهد یک ^{کند}
 ترا جدا بجان انداخته ^{کند}
 ز اقبال که اسکنده ^{کند}
 بیو خلفش را خواهد که ^{کند}
 قدم در آسمان نهاد ^{کند}
 گمرازه بود و دست ^{کند}
 الا با نامور شاه که ^{کند}
 چو در دای و مست ^{کند}
 خرد چو بیک ^{کند}

چنانکه از بیخ تو رسد جویان و نه تنگنا
 که از مغرزد وی تو خواهد که بهر
 طایع گریه بر آید در هم جانشان
 مرا تا بر طایع و اعز و گریه و زحمان
 و هر غم و پاید خفته و نه دست و پا
 زهر میوز و نه پیکان بکان چایه
 همان کرد گفت جوی خای و نه
 هر آن که هرگز آید جان بداند
 زهر اندم کرد و نه هینو آید که
 هر آن که طایع تو ز خاک آید
 ز جاد و غمت رفته و نه معنی
 در آن روزی که جانگزان آید
 بداند از آتش که در دلهای او زده
 چو آتش نطفه بجان زهر کرد
 زینت و جوی و نه پیکان و نه

بشک طبع عین خوش ایوانا که در باد گل نایب و در حاکم اند
 در ستاد لوت و اور و چنانچه در طبع آن بخت و در غرض
 به نوبهار سپید و عید طرب و در باغ جام نان گل سرخ که کار
 بر دست لاله کار و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 باد بهار چون که از این بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 زلف بخت نایب و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 که ابر نوده نوده و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 سر جان فروغ لاله و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 در بوستان و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 غلطان و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 که لب جوید و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض

ران که نوبهار و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 خود کام و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 صد بار گفته که چون کار و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 امروز و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 ابدل بهشت و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 ناکه هوا و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 ز با حاکم و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 میانه از نایب و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 بر طبع و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 در ختم و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض
 ای روزگار و در بخت و در طبع آن بخت و در غرض

از خود دست او حجاب برافرازد	تا بر عتاق چاکونه کف دستش شود
کره نویند تابنده گشاید بر طرک	پیر و بوج کشکوب بر درو انصاف
مانند نوسوارند بر اسب خود	الماس آید همچو دشت و شالیان و لغات
دور از من قنار طیب نگه شوند	شاهان کار و دین و گه از کار و کار
آب به دل آب تواند زد بهر جگ	بر آید از زمین و گه از آفتاب
از بهر آنکه مار چسبید ز دمع و	دو طبع و جان میزدند خاندان
خشم بود کان نو و بجز یک یک	بدل بود و علفند و بجز یک یک
و در چو آنگاه نو بر دست او میدو	چو بکار آید اده فرسند بن چهار
گور افکند پیاده سوار افکند	شیخ نو و نو و نو و نو و نو و نو
کره افکنی که با نوید از نو و نو	بر و نو و نو و نو و نو و نو و نو
با ساهم خشت نو و نو و نو	از خشت کره بر آید از نو و نو

اسیر شاه بن مالد و جفری جلال و زودینا پشته باد
 خدو نند کجا کوزه نماید پیش خطه او خط خود
 اگر خورشید بود گشت ششمین زمزمین افروز شو
 بار و بر دهن گرا بر سوخته بجای سینه و دله اندیزد
 بدست بحال آنجا که مشال کرم بدو سپید بچهر
 حنا و کوه در بر داشت بجای خواگه بالز و سیر
 دد ایز شمه و شامین پلوس ز کمر و دامن الا ان مسک
 بگرداند و هشت چشمه هو بخوناند و هفت دیر چهر
 دیانک کو رخسار چشم کوه هرجول شداند و بطر جان
 ز بیم جان می زن کریمش جود قاج از پر خیاختر
 زهرین بجای آنکه از خون دوا و کشی سوار و کشته فکر

اسیر از و دان هر سو پشته بخون لند چو مرآت باد
 چهل غنچه بهر خشت خانه بنیر و چون اند و اواز
 دشت بر جوی فضا را بر چنگ ملکر یافت مدد میلان
 ز خون شمشیر هتکد کش زخوی خضشان و کوبش
 چو آتش چرخان کرد و پشته کز آتش پند و امانش کبر
 بز دربان بر گسواران حنکند و سطره یک شوال
 روزم بنر نایای خداوند بدست میانه بدایین کمر
 ند بگر سوزد انسان بر کشته که از بنی بالود و بخون
 ملک چون سر و گل شادان نشاط اربابان خواست و بگر
 ملائیکان هوا دادند آواز ز شادی و شگفت افکند
 بفرمان داد آمار دولت فشا باشد ابر و اخضر

دو پیکر بود پس مردی که
 دیوار آینه و تزیین و
 بزخم اندیشه و اندیشه
 تفاوت جستن از پیکر و پیکر
 در افسوس و مکنون و کشتن
 که از کشتن پادشاهی
 بگشاید از آن چه در دست
 دو جان او بار سالار و
 سپاه و شورش و پادشاهی
 چو قمر از دی و پادشاهی
 مقور گشته و پادشاهی
 چه باید و مقدر از آن
 که بر دانه و پادشاهی
 ای شاه که شخص را پادشاهی
 بقبل و حلم بر دانه و
 فرو و شد و پادشاهی
 و جنت سکون و پادشاهی
 توان بردن هنوز از پادشاهی
 در به زهر و سکون و
 را اکنون تا پادشاهی
 بر آینه و پادشاهی

ز بر آینه خون گشته و پادشاهی
 طبر خود و پادشاهی
 چنان که دی و پادشاهی
 بجای جنگهای و پادشاهی
 از این پس بر دانه و پادشاهی
 نه نهاد و پادشاهی
 بعون دانه و پادشاهی
 ز بگشاید و پادشاهی
 ز آب و پادشاهی
 به دانه و پادشاهی
 نو گشته و پادشاهی
 چو قوم عادی و پادشاهی
 چنان که پادشاهی
 بر دانه و پادشاهی
 نه سردی و پادشاهی
 مصور و پادشاهی
 شجاعت و پادشاهی
 به دانه و پادشاهی
 کس و پادشاهی
 به دانه و پادشاهی
 چنان که پادشاهی

اشک بر لب بار خاسد بولم
روی چون دند پیرنج سپید
سازد در کاف عینت هم و باطل
تا اند مانند هم و در عزت و باطل

نموج صبا از آسار هنک
کشید لب و زبان و زینت
مشید آمد بر او کس و کس
چو دم مرد مشید هم باطل
سپهر نگین و کس کوسم او
ساره داد و ان بر پیکر
صحاب گوشت در منقذات کس
شال گوشت و در مثلش هنک
شکفت شاخ سمر کج و کس
همی براد و در شمر از هنک
و هار از بهاری هم قشاید
کلوی مرغ خواند هم و از هنک
ز شاخهای مرغ کاز باغ
لجن و ریدی بر کشته و از هنک
و هار لاله گوشت هم کس
بروی سبز و نگار و از هنک

چو ایرفتند و سپهر از ابدان
بر آرد از دل خروند مشکلی
مشید لب که از خروید مهر هاله
حلقه های بلور هم کس
ز من نقش می باشد کاف خاله
چون شاخ سمر شد هاله و کس
شکفت لاله گوشت هم کس
بر ساه و با یاد مرغ کس
بر تن ناه و بر و از مسام ابر هاله
هم قشاند خور و در سن و کس
کس به شمع و دل شهر یاد کس
طعناش از مؤید طابع هنک
و کاب مرکب و بر کمر از خورشید
زبان بنوع او در و عاز هنک
نخاوند و هم و کس و طبع هنک
ز چرخ و انجم و دیا و کس
ز دشت زینت کس و جوی و کس
سپاه و دند ناه و جوی هنک
هلاک دشمن او از خند و از طعنا
شکخافه و دند بجای هنک
تا باند و شاه و عیای هنک
و ماثر کس و افلاک هنک

ازان سبب که عدالت کار می آید / شبهرم و عدل و محبت می آید
 ایاز گوشه تاج تو چرخ حسنولا / و باز ایام تخت تو خالده بدست
 نوخته که پیش تو بشیر با زبان / که پیش تو بشیر با زبان
 خندت بر مکتب اندر کار که کاش / ز من لاف دارد خور و سیر
 چنان دعه که ز آسبیه سار آید / کند کاره که در و در و نازگون آید
 هزار کس که یاری که هر یک زبانی / فرود شد ز دین و سیر و ناز
 زمانه سیر و دین و سیر و ناز / به بل است و در چرخ و ناز
 بن خرم و سنان سنان آید / بهر چه بود و بهر چه بود
 بهل شایر و دین و سنان آید / ز هند تا حد بلغار و دین و سنان
 نوخته که ناز خالده که بدین نیا / نوخته که شهید معاد که بدین نیا
 سنان خصم ز اگر شاه و صف / سنان در و در و سنان

صد و چوبیند بیغ و ناز / فرود و دگر از خلق او یکام
 بدین امید که او داج و شمشیر / شود که هر شیخ نواد خواند
 شهر آبرایان بر رخ و چویر / بهر هایتان در کشت و حلقه
 دمان زمان به ملک و بهر / زهر و از حرکت جمله باز دارد
 مگر که شاه زهر نیکو خان خوش / نیست و ناز و دگر آید
 اگر چه خان ملک بهر رخ / سنان و فلک و دگر آید
 مگر شما که در این راه او بدست / بر افتاب کند و دگر آید
 همیشه ناز و دگر بهر چه / همیشه ناز و دگر بهر چه
 موافق تو کند و معود ناز و طرب
 مخالف تو کند و دگر بهر چه
 از هر که هر روز او ناز و دگر / باز تو و دگر بهر چه

ماه بر جلمه خنجر خنجران سیرت نیست طبع صکارا بجز ایندی قول
 کاه و غوغا و مزمار باشد که خنجر که بود بد در خنجران و کون خنجران
 سیرت حال چو برود شود کسیر هم از این کسیر اودا بکسیر حال
 اثرش داشت که کسیر کسیر که در این کسیر کسیر کسیر
 مرد خنجران چو برین کسیر بکند از کسیر کسیر کسیر
 نو بکسیر کسیر کسیر چاشنی کسیر کسیر کسیر
 انجمن او ندی که کسیر شود خنجران کسیر کسیر کسیر
 بهم و آمل شهادت کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر
 آدی کسیر کسیر کسیر هم بر کسیر کسیر کسیر
 نوشه نشاء ملوک و شمار از کسیر کاه و غوغا و مزمار کسیر
 کسیر از کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر

کارهاته کسیر از کسیر دل و اندیشه از کسیر
 نهم و نهم و نهم و نهم وجهه مانیم نهم و نهم
 صوفه صوفی و جلال کسیر صوفه صوفی و جلال کسیر
 ایشان نور کسیر و نور وی کسیر و نور کسیر
 نه وجود نور با و نه نور کسیر نه وجود نور با و نه نور کسیر
 اندر آغوش کسیر کسیر نهم با و ندی کسیر کسیر
 باد بر روی هوا عرض کسیر از کسیر کسیر کسیر
 انجم از کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر
 کسیر کسیر کسیر کسیر نهم کسیر کسیر کسیر
 نهم کسیر کسیر کسیر نهم کسیر کسیر کسیر
 کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر
 کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر کسیر

اسب کوش و در حلقه او طوق هیچ دشت و پاش و در هیچ دوا و دوا
 علت صرع بود و آب فوسفور که جوهر صرع از آن خصم بود
 کاکل از لفظ پند بود چه بود شعله روح پند بر چه بود
 یسر طامه نو حلقه آمال ضربت بدال خنجر بوزن اقبال
 ابر در لفظ شای نو چه بر آستین جویخ و در جویخ ال نو چه بر آستین
 سهم بکفر و زعم نو فوینز جو وزن لب نقطه زعم نو که بر آستین
 نه ز شاهان جو و قمار و لیل به نعم از جو نو مری و در آستین
 الهام و در آن شد و لک کوش بر شمارم زعد و پیش از عد و عد
 مغز من جویخ بدانگونه که در مغز طبع من جویخ بدانگونه که در مغز
 مرید انبیا که سر من در پیش مرید انبیا که سر من در پیش
 خدمت عیسی از جویخ من خدمت عیسی از جویخ من

تا که فخر من توان ساختن از آن تا که سهلان توان ساختن از آن
 باد نام نو چه بخت و فزونی باد فزونی نو چه بخت و فزونی
 گشت پندخته بران نو بهشتی آخر ماه صیام اول روز شوال
 فاما شاد نام خوب حکما از گفتند
 کفر فضا از آن جز و مهر آید قال
 بنور قبه و در آن به فضا زمین نقشه و در پشته آن به فضا
 فرود غ چرخ سپهری بهشتی است از لاله اند و در پشته آن به فضا
 در و جلاله شود لعل و دهان جواب و ج زبانه و در پشته آن به فضا
 در شاخ و برگ گل مشکبوی و در شاخ و برگ گل مشکبوی
 ز خود بدین بگوید و در شاخ و برگ گل مشکبوی
 محبوبه گاه بر بدین زنا بر خوشبخت هر کسند و فضا از آن به فضا

در تو را از شور و شیدای لغام
 سروی آهوی و نوحی آتش علی
 چو گر بر کردار آلهوای آتش
 بشیر و داغ شود بر شعله و
 کمان بری که بر منم آتش
 دهم شاه کند و دانه استیجا
 سئوده شمر دول شهر بایزید
 گریه که تمام آتش جوید
 طغانش از عین که خواندش
 عدا بکار عجم شهر بایزید
 ز کج او بسوی زاین رود گاو
 چو مورد کند رخا دام جوید
 وجود مستحق از کبر سخا
 هم گشاده شود چشم او آتش
 هلال شکل ز نعل مناد کرد
 از آتش بخشود این شکل و
 سنان لفظش خواند آتش
 بکاه قول و معانی روز و
 در کمر من و بیرون کند آتش
 سنان از سر کلک آسمان ناله
 اباشی که چنگام کنی و اول
 ز خنجر نو برود و نامه آبا

شدات باغزار و احشای
 چنانکه نقش نگین و مقصد انا
 مگر که داد دل انشاء حکم
 نگین و تیغ ترا داده این دمه
 گرا زده ها کند و بر طربش
 خان کند ز غیبش هم در دمه
 دروی تیغ تواند و چشمش
 دهار گشاده ناله غنک و
 دبا که که چو شبنم باز آتش
 برون شوند خروشان هاله
 بلسک و شهر بچند بر هلال
 نزار از نیم جباری و جان و
 ز بکر کین و نعل حلقه و
 بجای پوست و دام مادر و
 سنان گار و شجاعان و
 هم کشند بر پای خون و
 صد غنیمت بداند و دمه
 ز خون بر نعل و تیغ و
 ز بکر کین و نعل حلقه و
 عوارض و تیغ و نعل و
 پیران نبرد نو و
 دهم تیغ نو و موج و

هوا جو بشته الماس که در دانه ^{شش}
 جز از گشاده نواز چسبک که برده
 چنان که بر زده دشمن که شکر باشد
 چو کرم گردد از آتش جگر که
 دله سلاسه کند خون بر آسمان بخور
 مخالف نوا اگر بشود و کار و اند
 بر از نبرد تو و دشمنان نفع را
 بر و فتنه که بکسل از آتش
 از ضربت نوا و دار فتنه
 مخالف نفع نماند از دست
 کان برد که اگر اشک کمی که

این که نبرد و عمری در دانه ^{کمی}
 بر و در و چرخ کنی که
 سپهر چرخ از غنچه شکر
 هزاره دانه و دانه
 زهت تو که از غنچه
 هزاره دانه و دانه
 ز دولت پندار تو صد هزار
 ابا شه که ز غنچه
 اگر بد دولت محمودی
 سراجی تو باید که در دانه
 اگر نوا طریق بر خط
 در دانه و دانه
 بر و در و چرخ کنی که
 سپهر چرخ از غنچه شکر
 هزاره دانه و دانه
 زهت تو که از غنچه
 هزاره دانه و دانه
 ز دولت پندار تو صد هزار
 ابا شه که ز غنچه
 اگر بد دولت محمودی
 سراجی تو باید که در دانه
 اگر نوا طریق بر خط

زمانه که در آن اقبال الهی ظاهر گردد
 هر آن صفت که در سرش نوشته شد
 نگه بر آن قبل از این که در این عالم
 نگویم به آن جهت سال مدحت از آن
 بعد از حد و حدی که در این عالم
 نه از مآل و مدح که در این عالم
 بین یک رضا و ادم از این صفت
 بد و مشیت صفت که در این عالم
 نه مشیت که بر تو هم نمی آید
 هم نظر بگویم به این احوال
 شریفه بودم از این پیشگاه
 بودش آفت و سرگز احوال
 معلوم دار بودم از این احوال
 شرف دار بودم از این احوال
 طریقه ها شریفه را بگویم به این
 مضمرها شریفه را بگویم به این
 از این قبل که در آن بیعتی گفتی
 که در مضمرها شریفه را بگویم به این
 مرا خاص خود بودی و در این
 نیز چون جسم و ملک چو احوال
 نکاویدی که در این مختصر
 بود چو خطیب این عالم از آن

منقذ از کلام او هوایب
 منقش از این غزل و از این غزل
 غزلت و از آن غزل و در این
 بلبلت و از آن غزل و در این
 چو در مصاحبت او بودم
 مرا معانی شد و در این
 بر آن بر آمدن آن شدم
 سروده چنانند و شوق چو آن
 در شاعران سخنور که در این
 بی نگویم و در این
 بعد از تو خطیبهای این عالم
 در طبع ایشان ند بودم
 در طبع ایشان ند بودم
 غزلت و از آن غزل و در این
 غزلت و از آن غزل و در این
 گما به سیر و در این
 و این از این بیگانه
 جهان پر چو من این جور
 بلند و در این
 فریب نشسته این نوع را
 و این از این بیگانه
 و این از این بیگانه
 و این از این بیگانه

نوازاد شاه که گزیده بود ز مهر و سدا در اسلام برآ

نوا ن شهر پاری که از بیغ برآ فرزند برآوردند و آید

کران خط نو خور که از نوا نه لایق نوا خور و خور برآ

الامانه هر جا اندر آید که الامانه هر جا باشد برآ

خسالت نوا داد نام نوا داد جو زمر و مطهر چه که برآ

روان بداند که از آید آتش و دود و جو فرزند برآ

ازان خواب بر نوا نوا نوا

باید که نوا نوا نوا نوا

بران صفت نوا نوا نوا نوا که نوا نوا نوا نوا نوا

مکن سینه که نوا نوا نوا نوا سینه که نوا نوا نوا نوا

مهر نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

چون نوا نوا که با خط نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا نوا

چنان گریزد بخل از سر چرخد که از بلا و دمار هر چه بودیم
 و در آفرینش شش چیز کمال ^{مطلوب} نام هدیه جز او دادند هیچ
 زبان جاری و صبح و بامداد گفت گشاده و دای منور و طبع
 کسی که خدمت کرد و سپید کرد ازان پندار و محال بود که گزینم
 روضه رشیدی و احوای عزیزی بجای شهر پستان و حدیث
 اگر دافتر سوزان بود و موافق عطا کنند لشکر ایمن ابراهیم
 با آنکه گزید بر سر جنگ آتش نهند بر نه خاله مکن عظام و هم
 جوان و بلبل و بند پریشان شود مقاومت نکند و سر پناهش
 نه در ماند نامهای هر عصر کند ز خال و در که او کیای نازم
 حساب است به پوزان و چنان که راست نمونند از خشتان و نور
 بعضی که به شغل و روزگار بگذرد اگر مثل دل بر نا بود و شوی بدویم

بلا مانده و حق خلق و پستان که ظلم آتش سوزان فرمود و عظیم
 ایامان خود را عیارن نویزی و با کمال هنر و اکسایب نوینم
 توانستی که همان روزگار شود بخشنده نام و بدو کف عظیم
 خلق خلق بقد و سبب است زیند بینه و بیم و بزدلی و عظیم
 معین بخت و عین بیل و پیش گویا که او بی بود پیش خدمت و معین
 خود سواد نشا بود و بجه که خود بیدخت نوی که دیند و اعظم
 خدا بکار اگر از خدایت چنانده روی و ملک طریبای بر عظیم
 دقایق سخن آخا و سد بخت که عاجز آید از داد و الی و کلام
 ز روی نظم بجای رسد که در دیگر و نظم می اندر کلام هیچ کلام
 همین تا که بود در چهار ضعیف و هفت تا که بود در زمان و هم
 زمان با سر نو باد و همان یکلام نوی رفیق دولت علی و در عظام

خجسته باد و بزم بخت و عید و عید

گشاده دست تو بر خون شیر و ماهی

آسمان کون را طوبی بدار چو ناله	مهر چهر آمدن بدین دین و دین
خواب چشم ز گشایش و مهر چهر آید	ناب و لذت عشق پیش بر چهر آید
زلف و چشم او همه آشفته کرد چو بخت	کان بک آید و بخت از سر بک آید
آن لب دندان او داشت چشم بود	نارदान بروی او لولو لولو
ناله و داد و نارदान و نارदान	چشم مر چو ناله از شیر چو ناله
ناگهان از پیش او کرد و بودم تنگ	کان نگار بودم تنگ و تنگ
چو مراد شد و بخت شد و بخت	دل چو مراد شد و بخت شد
مهرگان چو بخت و بخت و بخت	بخت و بخت و بخت و بخت
بخت این بر کران نازان کرد و بخت	و بخت و بخت و بخت و بخت

بزم کیکاوس ای و دین و دین	زانکه سوختن سپاه و شر و شر
کوهری که بخت و بخت و بخت	سج چون بخت و بخت و بخت
بر باد و بخت و بخت و بخت	شاخ او بر باد و بخت و بخت
از باد و بخت و بخت و بخت	وز عقیق و بخت و بخت و بخت
و کد و بخت و بخت و بخت	و هدیه و بخت و بخت و بخت
بوسه و بخت و بخت و بخت	ارغوان ناله و بخت و بخت
بوسه و بخت و بخت و بخت	ارغوان از عود و بخت و بخت
چون نمود و بخت و بخت و بخت	باده باده و بخت و بخت
چشم و بخت و بخت و بخت	رسته بخت و بخت و بخت
جام و بخت و بخت و بخت	گرچه اصل و بخت و بخت
بخت و بخت و بخت و بخت	بخت و بخت و بخت و بخت

بیل بر خروش نشاند و بیل
 بار و چویش آمد در میان دین
 بر نو چار انجمنی برین دستان
 بگویم کردین و بگویم بدین
 این جهان است شمشاد و قدح
 نازق که بپایند که ساند این
 آواز صود و مگر نازک صدق
 کاسه و سرخالد و قود و قود
 حشر و سبزه را که چو سبزه کاف
 ز بهار خواه برآید ز ناز و ناز
 کشاید بکند است و او نشو
 بجهت که خرم است برین بکند و شمن
 بجا و دلت خواهد هر شرف
 کاف و بوی خواهد هر شرف
 نا لا اچو و حسن علی غفر له
 کل صحرای نوید و بدین
 در دنگبار چون نه چو کشت
 ماند نقش بر دیوانی برین
 چو از این دنگبار آفرین
 چو از این دنگبار آفرین
 چندین که از عدد کشته و بیاض
 طبع اسبهاست مگر چو بدین

میرجل و سبزه در سبزه
 عین خفاش و دود و عین
 آن تو بر سر شکر که کمر آفرین
 دود و عین و دود و عین
 چو در دست و دود و عین
 فرسوده پای هست او نازک و پرن
 مجلس چو امام ندارد و جفا
 میدان چو سوار و پرن و پرن
 از دل نغمه او برآید و غمان
 و در جان شای او نشاند و شمن
 بارای او نداد و در هر بیضا
 بالفت او نداد و لولو و شمن
 جز در شمشاد و عین و عین
 جز در شمشاد و عین و عین
 فصری که آن بود و طر و پرن
 دانه که هر روز و پرن و پرن
 با او هیچ بدین و پرن
 جز پرن و پرن و پرن
 باز خیمه اوست و دود و عین
 بادی و پرن و پرن و پرن
 با سبزه گاه که کشته و پرن
 جانش و زکات و پرن و پرن

یا اوز زمانه را هجر چون کنم خفا
 کاندود و پله راست پند
 فایده بر من اوست مایل از اضا
 نان بخوار اوست بر هجر من
 با کلک اوست دولت در دست
 با نفع اوست نصرت در سر من
 بگو شجاع عشق که سرب بر من
 ابر سلاط که جوهر بر من
 بحر که وقت کوشش بر من
 ابر که وقت کوشش بر من
 موجود اگر بخشش او آید کجا
 عشق شایسته که مرغ با زن
 بفر او بیارد دولت همیها
 آری هانداری بجان هر بدین
 ای کلک بود هان امل داشت
 وی بنوع نوزبان امل داشت
 جز در لب خسته نیز امل
 جز در لب خسته نیز امل
 هر دو غریب و فراق است
 کین بود غریب و فراق است
 جز غیب هر چه شاید از تو
 جز غیب هر چه شاید از تو

آمد خدا بکافکانی نامه مسا
 از خون دل بنشسته ز دل ز خو
 ز اول همه سلام و ز آخر هجر
 لفظ هر سخن و جوهر من
 گفته که صفت چو زلف برده
 گفته که چون باند از تنج من
 بنفشه می نشاند چو سبزه
 در محنت مبارکاه نکلانست چو کن
 از کلک داند و انچه چو بد
 کور این نفع و بر بود بخت من
 دست که او بدارد دنیا و آخر
 چون خیر کرده این دنیا و آخر
 زان پس که چند کوه گشادی
 اکون همه بند و بیل خود از من
 کوه کار نو کند چو نوی
 کوه نام نو کند چو نام خود من
 تا عاشق برده و بخواند خوار
 تا مشغول است برین و بخت من
 از غمت نو باد و نو شود خود
 و ز دولت نو باد و دولت من
 باند مدام نوش و آفتاب
 از دست صاف که بود مشرق من

نگار خشت آینه شای در آیدان و ذلای بر چشم بخت بدوست
 با چشم بر سر شست سوزد و هواها منعی نیست فرزد دای و هوا
 گمراستان ز ابر پوشید بالین کز آب چشم ابریزد بر آستان
 از بر که بر پشت فروزید باغرا رضوان همه حسد بر آکون باغرا
 از آفتاب دوزخ باران شکفت کز هیچ شاخ گل به شاخ خیزد
 گنجی چون شست بخت از کجیم شهر بر آید از نیند چو جوان
 نورش فروز از آنکه بود نور او بویش فروز از آنکه بود بوی او
 از بوی این همه بغیر از شاد دل و دودان همه بغیر از بد رخ جان
 داشت از سر بر سر چو شنبه نظر بر غنای آستانش و بر شک بلبلان
 و در طوطی و دم طاور کوه آهو و عنایب چراگاه و تپستان
 بر هر زمینی که آهو از کام بگرفت دردم بر او شکل و بادام شاد

اندر هوا قطار حرمشان گشت چون طر بو شک و کشت کای
 در پیشانی چهار عزیز از چهار پایه چهار چرخ هم خواند لای
 با کوه درج کوه و با بر خیزد با باد مشک سوده و با خال و خیر
 مینای معربت هانان و خرا لعل بدخشی است هانان و خرا
 از کال گشت کوه بر لعل مشد و سبز گشته شنبه بخت بخت
 از برک سبز بید بوشید چرخ و زمخ بر کوه برافکند طبع
 از بر نیش چو کف نایب چو از بر شکوه چون نایب است
 پرده و مشک کال سیر بر او کوه عید شاه گفایب و هوا
 شاه و نسبی که به عالم بنویسد بر نیش خن و نه و بر دوش کال
 خسر و هاه و ولد و نیش که او ناجی فقر بر شاهان و نیش
 شاهنشاهی کشتاکر و با افرینش زوار او و رگه و بهار و خیر

اندر مصافح و مجلس شادی کشید
 ماندند و مبارزه لاله میر کشید
 در خود او زمانه اگر داد او
 شک آید بر که نام مرغ کج شکا
 شکران خدا بر که جوان شایا
 مر مرده با خط جوان بود صفا
 جانشین دگر کشایم کار
 کز او شیر یکند و شاه اردو
 از دوز کار نیست خرابی
 یارب تو این را بر تو می رسا
 بخیر و مبارک و شاه بزرگو
 وی شاه شد پرو و میر شود
 آهر ز کشتن خصم کشا
 شمشیر آید شود در میان
 گریخ ناسازند و دانه جند
 از جوشن عد و شود آن شیر لقا
 روزی کجا ز کوه گران شود
 و ز جوشن شاه صحرای کجا
 زخم زده سپاه کند تو جگر
 بار سلج خنده کند پشت و دم
 شاه پیر فزاده پیش پیر
 مشغول بد و کند پیش پیر

از کمر و جانشین و خورشید
 و دزد خرم کور نامد مرغ بر فضا
 سر آمدن چو سست مردم محمود
 مردان کادیده و کمر و کار
 در مرغ عکس محمود دل کانا
 کابین است بیغ خانه بر صفا
 حرام کور و دایه جند جند
 دو طلبش بر صف نو و شاه اردو
 گویند شاعران که خدان را
 بر سر و پیل من هم کشا
 بر مهر از دوزخ بدین نشان
 و بر منابر بدین بود از سخن
 و آن نهر طبع که شود از غلظت
 دارم چنین فصاحت و سخن
 خندان شود هر آنکه در این
 کاه و عجب این و کوه و دوزخ
 مرز از نشان دوزخ جگر
 از دوی است و است و آقا و شاه
 از شاهزادگان که در هر کج
 در جگر فارس که روی و جگر
 سر و کشیده بود و کج
 برین هزاریم جگر و شاه

بالشکر بلند کار از زانو زاده
 نای بلند جوی و روداشو کار
 و دهندوان ز غنای خود
 جان آخته با هر چه کردند
 و در شکرهای نیکو با خود
 و نشان های موصوفه کرده خود
 شاهنشاهی باشد اگر پیش
 گشای و دین و حال آریان
 از بیم دل هو شود اندر
 ناکرده نور بر کشته مسکران
 هر روز با مداد پیام زاده
 نزد پادشاه و کل دیار آریان
 بر کرده خورشید و خورشید و آردان
 بر دامن پیشه و زکامه و آردان
 از پیشتر که بنده بدر کاشیده
 اسیر و دیو کرده بود شاه آردان
 آنجا که رفت باز کرد و کرد
 چرخ سپاه بر کشته انچه آردان
 و عذابش مقام کینه و وقت
 آرام و خوار روی ناله و ناله
 و در وقت خوار شود آرام کرده
 کفر فلان ستاند و ستاد باوان

شاه خدا بکا نداد و مراد
 بر خیز خیز جا کرد بدین موعود
 کمر زدن و زانو بدمع
 چون دل بخدمت تو زبانی
 خصلت این سخن که گوید
 داند خدای بلکه شناسد حد
 لایحه کس و این شمار بجای
 لایحه کس خیز دهد هر جا

از شرف صوابی و دور

برجا کرد به اندر و ناله

بزم و خواستن نور چشم
 بر آمد به بن غلامان نشان
 خفته انچه او در خفته و غریب
 شکسته سبیل او به سبیل نشان
 دست کشیده بر بخت کاشیده
 شکسته سبیل او آفتاب نشان
 بر سبیل شکسته او هو و شد
 هزاره و خورشید و خورشید نشان
 لایحه هان و ناله و شهاب و دل
 بکون و بکون و بکون و بکون

و دست اندك نود و آفتاب هر دو جا اگرند فرو نه ز و نه گشت
 سرشت خیم را اگر خفت که نه شود و هاز و نه بای و نه گشت
 عجب باشد اگر در دجتر شوش نگار کرد و در چهار کره داند رگا
 بر غم ابر همی موج دست فتح باده نکل موی بلند از سندا
 چنان شوی و ازین امر که از اندر مدح دست تو کوبه بار و بار
 اگر سپهر و دل پستانه جگت و خفت نوزده ساز و در خانه گشت
 خدا ایگانه فرزند و بیا و بیا عجب خلعت خروید او و سلطه
 ساری پرده و میری و نویسی تراست که در این صفت چندین
 نهد بر پادشاه ساز و از پیش ساری پرده و نویسی تراست که در این صفت چندین
 نشکاه نو باشد و شرف و بقاء شکارگاه نو باشد و شرف و بقاء
 سبیل لب تو کوبه هوای فروغ چرخ نو باشد و بدین گشت

فدا سر که ساسان بهر دین است پلش سر سار بهر خفته غنا
 بجزر مشربیت که دو صفت است پیشانی سبیل کوبه و بای و نه گشت
 ایا معانه مدحت بلند و ناک و پاشا بل جودت و نه گشت
 حدیث شاعر ناله و قصاید و صفا و حال هم بهر سبیل و نه گشت
 هزار حدیث که بر لفظ شاعر کرد و نود و گاه سبیل مثال از حب
 خدا گاه از بستانه هوای توام بجان و دین بقیای تو خواهم از کرد
 بجان تو که زانقاس خود مدح ترا مشاعره دار کم بر نگار و نه گشت
 هفت لایق و با و خفت خال و نه هفت ناله شود آب گل که کمر
 بجا و عز و خلد و ندی و نه گشت
 ز بزم و خجسته قد و شرف و نه گشت
 چار ناله و سر ناله کرده گشت برکت کاله و دایه و نه گشت

جهان جوان شد و ما همچو روزگار
 بشاد کای سرزند و خوشترید
 نه کار کز چهار انوار است عاقل
 در قفس سلطان جبر کجاست
 سرش را بگرازد که عاقبتش
 مرا بوف کل از باد صبر و شاد
 کدام رود بشادی کار و خوار
 ز خاک نموده هم سر بر سر
 برانستان که و است خوشتر
 همه بخند و نو بوی لب لاله
 زبک که گور کون و لب لب لاله
 زرق و برق عقیق کدای دند

نفسانی که در کار دلش او زبانت و بکانت و این نصیحت
 ایام قدم عسر و یسر و لذت و مر و با آنچه عقل و خالص است
 رسوم تو هم فضل و لطافت و مایع تو هم غفلت و غش و غشا
 فلک حق تو و نور حق تو و نور حق تو و نور حق تو
 اما زنی و جوانی تو و نور حق تو و نور حق تو
 نور حق تو و نور حق تو و نور حق تو و نور حق تو
 هزار کار که در این دستان تو مرا نکوی که در این دستان تو
 دکان طبع تو که در این دستان تو که در این دستان تو
 عبرت هر که کسی در این دستان تو که در این دستان تو
 زبیر معبود که در این دستان تو که در این دستان تو
 بپشت بد و زشتی که در این دستان تو که در این دستان تو

نه کردی که در این دستان تو که در این دستان تو
 شایسته را چون پیر و پادشاه و مصر را چون زمانه خرد و کلان
 جوهر و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 صواب است و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 پیش فلک و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 اگر بگو شد با خبر و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 بپشت خود و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 نه از موافق و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 خرد پر و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 با فطرت و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور
 زبیر که چنان پیر و پادشاه و مصر را چون زمانه خرد و کلان

خال بچویش کال بچویش ^{کون} ^{دور} هر شکر جزه انصاف ^{شما}
 چنگ ازلده هوا و شاع ^{شما} ^{بر} معلو آن چینه ^{شما} ^{شما}
 روز میرجم کوفان ^{شما} ^{اختر} از جوع بیک ^{شما} ^{شما}
 روی آهوس بیک ^{شما} ^و هلال ^{شما} ^{بیک} ^{شما}
 خامه ماله نو کف ^{شما} ^{صد} هزاران ^{شما} ^{شما}
 هر که کار آفتاب ^{شما} ^{دو} ^{شما} ^{شما}
 کوه و نجبر و کوفان ^{شما} ^{در} کشید ^{شما} ^{شما}
 سرفاخر و انجور ^{شما} ^{روی} ^{شما} ^{شما}
 هر که از رخ ^{شما} ^{نند} ^{شما} ^{شما}
 از نیم خلوا ^{شما} ^{بشد} ^{شما} ^{شما}
 شاشند او بر هر ^{شما} ^{سود} ^{شما} ^{شما}

او شمشاد که پیش ^{شما} ^{مد} ^{شما} ^{شما}
 نامدم هر ^{شما} ^{کاف} ^{شما} ^{شما}
 زهر ^{شما} ^{بر} ^{شما} ^{شما}
 مرده و از خیال ^{شما} ^{مغر} ^{شما} ^{شما}
 نو بالا ^{شما} ^{بیل} ^{شما} ^{شما}
 سنک ^{شما} ^{چرخ} ^{شما} ^{شما}
 کشته ^{شما} ^{همچو} ^{شما} ^{شما}
 پرتیاز ^{شما} ^{رو} ^{شما} ^{شما}
 آتش ^{شما} ^{ای} ^{شما} ^{شما}
 کاز ^{شما} ^{صد} ^{شما} ^{شما}
 آتش ^{شما} ^{آب} ^{شما} ^{شما}

نبی نارسال و غنا طهر اگر کنی
 آفرین بر خورشید و ماه و ستاره
 با چنین شیخ خداوند الهی و ربی
 به نیت و معصوم و بی گناه
 خواهم آسار آید در جنت مکرر
 کثیر و بی حد و نقص و ماندگار
 افرین بر کعبه که ما میگردیم
 بر و خداوند و بی گناه
 چون بچند چون بماند و آید
 استخوان الله در او حلقه و گنجینه
 چون آنگاه که در جنت آید
 همچو موم اند که در جنت بر گشته
 در میان نفس خفته و بر مانده
 نیز و همچو سبزه در آید
 راه اند و همچو سبزه در آید
 ای خداوند که از باب است و در
 شری و در گنجینه و در گنجینه
 کار و در عاقل و آید
 در و در و در و در و در
 هر چه در آید و آید
 بنده و خورشید و ماه و ستاره

بنده و خورشید و ماه و ستاره
 خورشید و ماه و ستاره
 نارسال و غنا طهر اگر کنی
 آفرین بر خورشید و ماه و ستاره
 با چنین شیخ خداوند الهی و ربی
 به نیت و معصوم و بی گناه
 خواهم آسار آید در جنت مکرر
 کثیر و بی حد و نقص و ماندگار
 افرین بر کعبه که ما میگردیم
 بر و خداوند و بی گناه
 چون بچند چون بماند و آید
 استخوان الله در او حلقه و گنجینه
 چون آنگاه که در جنت آید
 همچو موم اند که در جنت بر گشته
 در میان نفس خفته و بر مانده
 نیز و همچو سبزه در آید
 راه اند و همچو سبزه در آید
 ای خداوند که از باب است و در
 شری و در گنجینه و در گنجینه
 کار و در عاقل و آید
 در و در و در و در و در
 هر چه در آید و آید
 بنده و خورشید و ماه و ستاره

دشمنان تو که در غیبت تو اند

مر که بیا تو آنکه در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

دشمنان تو که در غیبت تو اند

گفت

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

گفت که در غیبت تو اند

و آنکه آن نفس پند و هویت
 که بجهت نفع دای و که بر پو
 علو شد بجهان فتنه جز
 بسوایان عجم خولده آگاه
 کثر خولده زیند اینست خبر
 کثر شایان اینست بیدم بعین
 بامدادی زو صید و نه شد
 با و و ملوینا بر و نه خاشاک
 می خود بلای که بیلد
 از بکریه و نه شریک
 کثر شریک باز اینست خبر
 غم شاهان و نه شریک
 بگو پیچید و نه شریک
 میامون و نه شریک
 از بکریه و نه شریک
 است که که نه شریک
 است که که نه شریک
 در شریک و نه شریک
 که چن و نه شریک
 است که که نه شریک
 است که که نه شریک

مهر و گریه چون خم سپند
 فری و که سوس و نه شریک
 نازی سبیل که گاه که سپند
 بر مبد و نه شریک
 مرد و سوس و نه شریک
 از دهر و نه شریک
 از چو و نه شریک
 سوس و نه شریک
 بمر و نه شریک
 شریک و نه شریک
 شریک و نه شریک
 خورد و نه شریک
 بر و نه شریک
 که داس و نه شریک
 بیک و نه شریک
 دهر و نه شریک
 جان و نه شریک
 چون و نه شریک
 جان و نه شریک
 جان و نه شریک
 جان و نه شریک
 جان و نه شریک
 جان و نه شریک

اسامی که در آباء و خویشاوندان
 چاکرند که رستیده از نوشتن
 پیش از وی خوابانند و چون علم
 اگر انداخته از وی نویسد
 بعد از شش و شصت و سیار
 نیز اگر آید بدان کار کند
 از گشاد نو و زخم نویسد
 بر خنک نو و زخم نویسد
 در سر و دوش و چون از آن
 در نیم مهر نو و زخم نویسد
 ناز به لفظ خرد از سر نو
 چون به مهر نو و زخم نویسد
 ناهار آید چون فصل سازد
 تا خزان آید چون دیگر فصل سازد
 نان با داسج باران نو و زخم نویسد
 سر و داسج نو و زخم نویسد

از نو و زخم نو و زخم نو و زخم نو

دست یاهو طاعان و عید و صفا

بخل و فتنه و عید و عید و عید

امام و استوار و نو و زخم
 اند و من طاعان و عید و عید
 از هر چهار نفر این بداند
 بر هر چهار نفر این بداند
 قدم بگذارد و شش و شصت
 زان نو و زخم نو و زخم نو
 مثل شش و شصت نو و زخم نو
 نقش خاد و شش و شصت نو
 گر شک در شش و شصت نو و زخم نو
 تا غنیمت و زخم نو و زخم نو
 دندان کند و کوچه کوچه
 نان کس از میان و کوچه کوچه
 زیاده و لغزب بدان نان که کمر
 شهر و جهان و زخم نو و زخم نو
 صاف و دود و زخم نو و زخم نو
 هر و دود و زخم نو و زخم نو
 مهر نگار و زخم نو و زخم نو
 مدح شریف و زخم نو و زخم نو
 آن بال جان بال زن بال حلق
 آن دامن کوی کوی آید و زخم نو
 جو مدح او و کوی کوی آید و زخم نو
 کار و دود و زخم نو و زخم نو

[illegible]

از طعنه شاعران و ذل الفاعل
هرگز در وجه جنت نگرند باز
هنگام دشواری خصال سخت
ایمن فرشتان گوشت و ذکا
نماید آنچه هیچ ناردی مرا
گشسته ز زمین نبود در بقیع
زیرا که چون بسزای شکار باز
در مدح ناکان ننگم گشت شعر
آزاد من بجامه از صلب بشم
اول بجمع تو جهان کردم احدا
انجودند کار از آرزو تا اکنون

مدحیت لولک او از کوه کونج برآرد که گشت بنا کام مرین
 اسرو چون بطاعت فرمود سر بر خیزد و از صف و دست
 بجهت و برست مانند ام از مروت کاهه خون شست و گز لاوت
 از غفلت دخی می آید گشته بر جوی من مرا بر جوی برودن
 نفس بر پیاس و ساروی جود نفس بر پیاس و ساروی جود
 نا اصد و غریبند کسی خفا نا اصد و غریبند کسی خفا

بر هر چه ز غمت خود جود خفا

بر هر چه ز کرد خود منی فک

ز نام عزیز ناب به پهلین هزار حلقه شکست از نگارین
 چه حلقه که عاقبت خاندانم چه حلقه که عاقبت خاندانم
 کهن بافته مشک ماله را زنجیر کهن بافته مشک ماله را زنجیر

مر از آتش و با خون و کوه شدت جوع با جود و آبین
 بر خست مدد یکن با جود دهان او در سوزان و آتشین
 نه شل و نه در جود و کوه اگر چه عاشق این مرد و ام جودین
 جاد و کرم و غش جمال بوداد شوی خست و میل به جودین
 هم بر شوی مشکبوی خویشتن شوی بگره مهر و سیمین
 جبال دوی و یاند بیدار جبال دوی و یاند بیدار
 زبکه خون ز بزم با خورین زبکه خون ز بزم با خورین
 لکن زبده می زعفران سوز چو بر سوزی زدم ز بزم و لکن
 چهار چرخ را از چهار چرخ آباد که هست هر یک از آن نادر و زود
 ز عسل و لول و ناز و لذت ز عسل و لول و ناز و لذت
 مر از لاله و شنبلیله و سون مر از لاله و شنبلیله و سون

مراد لولو لوجع گشت مراد باد مراد مفرق تو گشت در سبک گشت
 ایا فلخ خشیع جفا از بد عهدی بزن که دهم ز لعل بر لبش
 در بیع کنز صفی و لعلی بکنش عفت و عود به عهدی بزمین
 اگر تو نه جفا دارم نشانه کنی بجای خواجی که هرگز گوشت کنی
 حکیم است ایوا القاسم است عطا که ناله او بفلک بر می کند
 نقش بر چهر او دانه مانع از نگاه غلام مست او و لب بر سر گردن
 اگر غریب جفای زخم نکند اگر بگریه بگریا او برده بند زنجیر
 خدنگ فکر شود بد غریب کند بلندی بیکار و چشم پرین
 چون که خواهد گشت ز غریب که مغرور گردد و دستخوار او بدین
 اگر آینه درین گردن خالاف خیال و در خیزد پیش او دشمن
 ز بر توان و بلند عهده خاک را ستاره شود و لعل بر لبش

ایاست و خشاک بر دلیا بر طبع تو بردان پیدا کردی
 طبع و لطف تو در سبک و دلیا ز دست کلفت تو با هویت
 که گفت دانه با هویت و با آتش ز خنک بود و هواری و زین
 اگر بر آتش طبع تو بر دلیا با هویت و خنک و صامت بر دلیا
 ناله خویش شود و شمع خنک زینتی توان است و زین
 بر رخسار دانه شمع و عفت زهر عشق تو مار می گردن
 اگر چه مایه اهری نیست که زینا بنودی تو بداند که در غریب
 زهر زخم بلا بر رخسار تو سلج و گزند و دانه و چوبی بر لب
 ز بر بلا که سبب نشخاوه بود بر دلیا و صفت کند بر لب
 عجب خامه بویا خورده و زین جود سوده شد و لب بر لب
 کور زین که بر چنگ خنک بر دلیا بر دلیا و دانه زین

از دانش و جهان ارجمند و دانا و دانایان
 از نصیر روح بیکر انجم لغافل و غافل
 ز اسبب جنس فلک اندر فراد و فراد
 از صحن باغ کنگر او چو بکر و بکر
 کوفه که خرد چو تسمیع و تسمیع
 باغی بهشتی شان و بهشتی بهشتی
 جفت و در شاه نشینان باغ
 شمع و دل گریه ایلم غریب و غریب
 در پیش او نشسته و بر پا و صف و صف
 یا غوث ناب و کفا و کفا و کفا
 انصوت شعر خوان و افلاک و افلاک

برکت همداد اعلیٰ که کبریا و کبریا
 روشن منی که بر کفر و کفر و کفر
 آنی که بر سپهر اگر بر و افکند
 کر بکند در دریای شمع و شمع
 نشان عکس نورش کو و سبب و سبب
 مثل است و له و صغری و صغری و صغری
 خوشبوی و غریب و غریب و غریب
 جای چو بحر و بحر و بحر و بحر
 شاه آفتاب و بحر و بحر و بحر
 دودان خود و سیر و سیر و سیر
 با حلم از بین کران چون هوا و هوا

ای سرور که نام ز بلند کند / در مقدم چشم و در خال خال کند
 از دست همت تو همه ناید آفتاب / و ز پای حنق تو هیچ کوهی که آید
 از قوت ضای تو هیچ آفریده / و دست تو فرار نگیرد و گریخته
 هیچ آن گان به تو ضام بماند / کوه ز کوه های ضای که بماند
 زان پایدار ماند سنان که شکست / از عکس صحر تو بماند و شکست
 در خال هند در صدم سنان تو / بگذاخت شاخ شاخ و دانه شاخ تو
 یعنی که آتش آتش منبج منبج / این لاله خطم که بعد از آتش تو
 شکر فایده از فلک کاوش منبج / بجایه ببرد از سر پیر و کور تو
 ندانم خزان که زنده برهنده / بدیع کاله که در جوش تو
 از هیبت سخنان مبارز چنان تو / که خوردن ترهای کدخد تو
 اندام برود و در کمال تو / و دامن سنان را فرو و افرو تو

و سخن چو بحر آفتاب منبج جان تو / در موج او غنک و لهر جان تو
 هر روز ننگه و نیزه منبج بر تو / و ننگه کشیده که خطی بر تو
 مالک کسان کسان سوی مدح تو / آرا که در خنق تو باز افکند سنان
 پیداشود و چرخ و شمع منبج / در کوه بر لاله تو کج کج سنان
 بیکان بیضا سر کدبان منبج / و منوی زهرون بر دانه کدبان
 ای اختر خا که ز سپر نوال تو / هر دو بر سپر نوا تو کدبان
 آب جگ خورده سنان سنان تو / هر که خورده سنان تو کدبان
 که طبع جویش کل مکان که تو / جویش را هزار فلک لایه تو
 برکان ننداشت تو که صورت تو / ننداشت تو که صورت تو کدبان
 بر سکه که کار که نام تو / برزد تو شود که بخت تو کدبان
 از عمر آنکه خواست بخت تو / خواهد که موی بر تو مال تو کدبان

هر کس که باریان بیازد و مال خود
 او را بجا و جور و بول و بول
 خواهد که در شمشاد هم درستان
 ناپیش بجا و بجا و بول
 جو و نوبه کان که در میان ران
 که خوار و بول و بول
 روح را بپیش خط و خط و خط
 که آتش رستان و ناپیش و بول
 که کو هر چند بپیش و بول
 سدا جان و بول و بول
 فرود و بول و بول و بول
 آمان که در بول و بول
 ای خدای که از کف و بول
 بر و بول و بول و بول
 من و بول و بول و بول
 که هم و بول و بول و بول
 بیرون و بول و بول و بول
 خدمت و بول و بول و بول
 تا از خون و بول و بول و بول
 از عفران و بول و بول و بول
 از بول و بول و بول و بول
 از بول و بول و بول و بول

هر کس که باریان بیازد و مال خود
 او را بجا و جور و بول و بول
 خواهد که در شمشاد هم درستان
 ناپیش بجا و بجا و بول
 جو و نوبه کان که در میان ران
 که خوار و بول و بول
 روح را بپیش خط و خط و خط
 که آتش رستان و ناپیش و بول
 که کو هر چند بپیش و بول
 سدا جان و بول و بول
 فرود و بول و بول و بول
 آمان که در بول و بول
 ای خدای که از کف و بول
 بر و بول و بول و بول
 من و بول و بول و بول
 که هم و بول و بول و بول
 بیرون و بول و بول و بول
 خدمت و بول و بول و بول
 تا از خون و بول و بول و بول
 از عفران و بول و بول و بول
 از بول و بول و بول و بول
 از بول و بول و بول و بول

که به خضر بگریه نام یک چهره هم بگریه گریه هم بلند جانان
 که بر هر خندای جوهری عالمی غلبه بود و عالمی غلبه
 ابرو بادینان دلای و شوشت بد که خورشید هرگز ابرو بادینان
 دشمنان تو ندانم تا که نام چون خلد تو یار هم بدیم تا نام
 هر که در بیم تو نشسته تا آنکه او را جان بماند که از بدید
 در فرقه و جاده و جاده در کار جوهر است و جوهر آید جاده
 آنکه با علم نور خالده مطالعان طبع نور را در خالده
 چون زحله تو بر لبه چون زحله تو بر لبه که بر لبه
 سرخه را طبع جوهر تو آمد سرخه را طبع جوهر تو آمد و جان
 بخش اگر صورت بدید حرفی اگر بگریه بدید و جان
 دانه از بیم تو چندان همچو جان بدید و جان

که هر دو رخ تو بر موج سعد و دلای و المار که سعد
 او خداوندی که نام بر هزاران گنج با آمد که در مهر
 من و او باشد و جان نام وز تو اکنون با منم و جان
 در کتاب تو بدید و نام که هر یک تو در کتاب تو
 در بخوابی که تا که دیگر که معصوم و جان
 طالع بدید و تا که دیگر که معصوم و جان
 شاد باش و بدید و دوستان و باستان و شاد باش
 نام بهار آمدن نام بهار آمدن و جان
 هر که خداوند هر که خداوند و جان
 چون که خداوند چون که خداوند و جان
 چشم خطی که چشم خطی که و جان

دخا و اهل خلدن در جهان آید
کبک که بشنود ما چنین کردیم
زلف و پیشانی که کنایه است
شک و دانه و هر که در آن
از پس روی که بر طالع عشق
جزای اعلیٰ سینه هم در آن
در جهان عهد و عهد که می آید
طعن و تندی و شورش و طعن
عبد و عود و عهد و عهد که می آید
برویش و امان و امان و عهد
ساحل و نظام الملک است
از جوهر و نه و جوهر و جوهر
تسلی و لوم و التی و التی که می آید
شد و شد و او و او و او و او
آتش و کینه و کینه و کینه
آتش و کینه و کینه و کینه
کمال و غایت که غایت که می آید
منزله و صفه و کاف و طهر و طهر
اوضاع و احوال که در آن که می آید
آواز طبل و طبل و آواز و آواز
آتش و کینه و کینه و کینه
آتش و کینه و کینه و کینه

چون که در پیش چشم می آید
روی و عین و عین و عین که می آید
حق و حق که حق که ناپدید
کوب و دانه و هر که در آن
آنکه می آید و هر که در آن
فان که در دانه و هر که در آن
خود می آید و هر که در آن
چون بقای شاه و او و او و او
سازد این و او و او و او
و این و این و این و این
اگر چه این و این و این و این
زکریا چون و او و او و او
که در دانه و او و او و او
مر آن کم که در دانه و او و او
و اگر چه این و این و این و این

بزرگ باد خدای که شکل این صفت را نمود چنان

مرادوان و زبان ذکر که کمال است

دوان بهر نگاری که کمال است

و چندی است ایو عام آنکه عذر او

فصل در بیان حرم او

چو آتش شد از آوج خوب خلق را

شمار اهل و آرا که بدو بود

بدست داده نگین طبع نوشت

بکره کمال بدست بیکو افت

کنون روی بایان صاحبش

سپهر آینه گون از خا بر شو

چو کوی آتش افروز خدای بر آید

چنان شد است در کمال کمال

کتاب و نون و کنان و بدست

شمار اهل و آرا که بدو بود

غلام بادشاه که مهور خورشید

بست خصله بجان مهور که بدست

سراشمال هر و در هر که آید

حلم و دل عالی قوام ملت حق

خدایکانه شاهنشاهی خدایوند

عبدی در سرشگر بر آرد کرد

کلاه گوسفند چون بدست آید

سپاهی که زنده بر خور بجایند و بر او ملج زانکه مغرور و سپاه
 از آنکه مشرب سپاه است مغرور و سپاه
 بدانکه که کجا که زنده بپند و جوی که که کدو و چشمه کجا
 زخم کوس و خرد و زنده و سپاه
 بر وی معرکه اندر شود کجا و سپاه
 بکاردار سپاه شهان بود و سپاه
 با خفا و دست و پا و سپاه
 چو او بر نه کند و سپاه
 کسی و جوی من گریز و سپاه
 بر و زیم و کوه که از نظر و سپاه
 هزار گونه که از دست و سپاه

بروی ناله بخند و بر او که سپاه
 خور و صیقل و زنده و سپاه
 ایار و زنده و سپاه
 بپشت و سپاه
 زخم و سپاه
 طبع و سپاه
 بی ناله که از نظر و سپاه
 مثال و سپاه
 و گشت و سپاه
 برابر و سپاه
 همیشه و سپاه
 چو کوه و سپاه

نور مشال عزیز و نقشه از برخت

عد و کوه قنار در نقشه و چاه

مکر که مهر و ماه است ^{چنان} کلسطنه در ملک الحارون راه
معادنه که همسودان کلسطنه طر و نه که هم بر خور بسته راه
اگر چه در شب آسم آفتاب بود توامان و غنای آسمان تر لغز راه
شکل مادر و نعل در ملک سبام زلف خلسطنه از یونان
چرا نهامد و نعل نور بر خور کرانده که در دوش چشم و لوز راه
کرانده بر لوز است از نور چرا نهامد و نعل نور بر خور راه
شکفته شب که از نعل و کلاه که از نعل و لوز نور کوش کلاه
شاه هیچ نگاری نهامد و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
بغیر که ناهج بنان و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه

خدا کلاه

خدا کلاه که هیچ و کلاه و نعل کال و نعل و نعل و نعل و نعل
بغیر که ناهج بنان و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
هر که که بران که در لوز راه لوز خور شود بران خور کلاه
نه انجم است و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
المانی که بر نعل و نعل غلام و نعل و نعل و نعل و نعل
نداشت و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
عسا و نعل و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
بران که که نعل و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
ر آسمان و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
خا و نعل و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه
سبام و نعل و نعل نور کوش کلاه نور کوش کلاه

و نماند بوی حلاوت از این شایسته
 که بوی کلمه ی نیکو بود و سبزه
 ندیده که از بوی خوا میگلایند
 بر پنج نوبت نوبت یار و ملک شاه
 گمان بری که دایره ی دهم نماند
 بخاک دشته و اهل حق و دگرگاه
 باشد که بر آید که و این است
 همه بچشم خود بود و دلیل و گواه
 بنور کلمه مانده که صحت برسد
 بطرح بشری و ادب خلق و کار
 در صحت و سخن و این است و گواه
 بر حق و شاهدان لا اله الا الله
 زبیر و ابی و این است و گواه
 کند خبری و بدایع حال و زمانه
 بجز شای نماند و این است و گواه
 کرامت و شایسته و این است و گواه
 همیشه نماند و این است و گواه
 بدست و طبع و زمانه و این است و گواه
 بجز و نام و این است و گواه
 میار گوش و این است و گواه
 میار دست و این است و گواه

نبید خوش کن ایست سرو و کبابوش

جو که عهد بدو که بگویند بیکاه
 بشاخ سوسن از آله برکنده نما
 جز میسر که برافکد سایه رخ
 بروی و نقش بر سر و ماه بشنا
 دست گشتم از آن خوب چهره را
 ز روز عهد و نیت پناه بستان
 اگر نظاره همان بر سپاه عهد
 شریک بشد هم از فنا و کین
 ز بوی زلفش بر باد بپند عمر
 ز نقش و روش رخا شد زنده پناه

ز عشق آمد چون نغمه که دلش را روان صبح با نسیم نغمه اندک
 بجای دید و سر زلفه و گل هر کس که بماند در این دور
 ز روشنی رخ زبانی او مثال ندای دیشب خوشایند و دلش را
 حال آل طلی خواجده عید شرف مذهب زاده شاهنشاهی
 ابو الحسن علی بن محمد آنکس بحال سینه صد کلاه و عقیق
 روان بر روی آن خورشید نشسته خرم و خوشی از این اوقات
 صفات افتاد چون چرخ که در بحال هست او چون ملک که در جهان
 اگر چاه و قی از آفتاب نام رسد نوشته باشد عنوان که در جهان
 ملک به پند و پروردگار نعمانه باندند و پروردگار
 ایام در آن عیدی که نور و حیات پیش پای او آرد سجود و احترام
 هر آن کس که سپند کار عمل گمان برد که باشد شاه نویدوار

مر آن نگویم که کاش با او بود و ملک بیت ز افران نور الشیاه
 توان کرد هر چه زادی که آید بخشم نور تو هر که ندید با غم
 زبانه عفو تو پیش گناه باز گناه کار نرسد هر چه گناه
 هر از صفاه که بوسید و شمع روان که از این بار و بار
 حیات تا بیخای گفت نشد و شود جهان جانوران را بسپارد گناه
 درم ز عین طبع خدای تو بر این ز کان زاید به کلاه الا الله
 گمرا از امان تو در راه هر چه بکام شیره و عین بچه پروردگار
 از کس آتش بخت ز بیم بگریزد لبان زبانی از اصل و ثمنش
 اگر در خضر جاری ز نیل و جیح ز خال کوه و الماس و یاقوت
 همه ناپدید با تو شود و آتش عفو و عین و عین و عین و عین
 ز بهر نقد و در آسمان شود که هر چه در مشرق و مغرب و جهان

چون آفتاب هوی خوش بیا جان را
بوصفت خلق و ان شکر و شکر
صفای بود نور چشم جان را
چنانکه بازوی فکر بند و شکر
نور که سایه چاه نور و شکر
کر آتش ز کوه و سبک و شکر
اگر بجهنم مهر می کنی دعوی
ز اعصاب و اوراد و شکر
مگر صاب وجود تو بخت و شکر
که زنده و سحر شکر و شکر
خالف نور را با خود را بر کن
لیست بار برهان برین بار کن
چگونه برهان آید کسی که اندک
ز چاه و نهم کبر و شکر
خدا بگنا امر و زیم عادت عهد
نشاط جوی و حکم و طوطی و شکر
ز لاله صحن سر و قد بخوابد
برین لاله مشی باجماع سر و شکر
نشاط کریم اهل زان کجای اول
ز خوار و بخت و شکر
همیشه که حال است از طوطی
ز چاه و راجع و شکر

مولانا زان شکر و شکر

خالفان را چاه و شکر

ز روی و نور و شکر و شکر
ز دوش و شکر و شکر
اگر صبر و ماه شکر و شکر
شکفت و طوطی و شکر
ز نام حلقه و شکر و شکر
شور و شکر و شکر
غلام و شکر و شکر
همه روی و شکر و شکر
نه لاله بر که و شکر و شکر
نه شاخ و شکر و شکر
ز خوار و شکر و شکر
ز شکر و شکر و شکر
غلام و شکر و شکر
شکر و شکر و شکر

که بوضوح شهنشاه این دریا
 سحرش در دلی بود و حشر
 نمای جز اندر مدح او عاجز
 ندانی امل اندر بقای او گناه
 ایستاده شهری که خیال خیر بود
 نزد و بکند از جو نفوذ اندک
 هزار بار مرادش این سجده بود
 اگر هست تو مرا اکتفا
 ز جبر مدحت تو بزیست و حق
 زبان طوطی بر من مدح بگو
 ز دست شهنشاه تو خوش خودی
 با مرادش توان زهر خورد و آگاه
 بدان که جوید دلی و جوی خود
 زهر کینه نمودت سپاه پیش سپاه
 ندانم ستم سواران چو کاه کرد
 ز نوک نیزه کردی چو کوه کرد
 بغیر شکار که ناله زخمشان
 ز آب تیغ و جان عدوی نوشان
 برعد کینه چو پای تو رسد کاش
 ز کار بی بریدند این کوه و دله
 نیاز زنده با جوج بودند
 بفرج و بدین فتنه شدت بیقرار

کند دی تو ازین کاندی
 بر آنکه هست چو ستم کند این راه
 از آن بغیر فرج ابر رخ
 که از خدای او اندیش می کند
 نوته که حال دلی را کنی ز جوید
 نوته که روز عدد را کنی ختم
 خدا بگمانا دارد چند بنیام
 ایستاده هر دو حال ازین گاه
 سه چیز باشد ازین خط خط
 شان لشکر خوش و پناح
 اگر زود و شجاعت دهد کاش
 ز راه کایت باید چهره
 همین جهان که برود از برای ملک
 در افرینش عالم غرض داشت
 نوته که نادراشته اندیز
 بر است نیست و شویارند گاه
 همیشه نابود پشته همیشه پیل بود
 همیشه نابود معنی شقایق

موانع از آبادی و شادی و طهور

خالفان را باید بخرج و منفی و آه

از شکسته بر مشب بر روی دوش	بر مشب بر روی دوش
از شکر پیغره داری دانش باو	دوشبه بر علاج داری حلقه
زلف مشکین نو پنداری کینکار	بر گل سوری ز سبیل شکفتن
کز کار بد است زلف چون کز کار	باربای زلف سلسله آینه
کره از بزمیان نو بایستی	نآمدی صد قوت از نو آید
بوسه بخشد و فصد یار بختی	صد هزاران بد کنونی بخت
دو پند بشهد که از خوی بد آید	آسین بر روی گری آینه کل
گرمایم خنک خورشید که گوشت	در کبر پند است و گوشت
ای جهان آرای ماه کرم و زهر	خال که در سیم سپاه کرد و زهر
کر پرده حلقه زلفین شکین	که شود حلقه زلفین شکین
بوسنان چو عرو زانوی	بوسنان زهره داری زانوی

هر زمانه فکر نماند مدح خوشه
 با جو فکرت به فیاضی از کعبه
 طالب حاجانند داری توانا
 تا بصر روح اعدای توانا با خیر
 جمله به جوش بر می کشد خوشه
 جلالت معقود که کجاست خود را
 از طایع پیکر چون پیکر آفتاب
 گزینان پیکر تو الموعود از جنان
 بنشیند حاتم و لیکر زین با جود
 بنشیند و لیکر زین با جود
 در صحنه جهان در رفعت
 در عاز ملک و دین و دولت
 رای تو لقمه توانست چه جز وایت
 هم تو بپس هر لبت و سپاس ابدیت
 تشنه روز کاری افکار دولت
 رهنمای آسمان کاس از لقمه
 با کمال هم ترا در با هم پیشه
 با بزرگ هم رکاب با خرم کوه
 انجلالت آسمان و زمین با هم
 از بقای باغ جنت و عمارت کوه
 دستگیر کانه چله و چاه
 ناصر و خدای شاری پیغمبر

عالم آباد است تا بپادشاه عالی
 کشور آسوده است تا شهر بارگش
 ساخت ملک و جوار جنت
 بیت مدح و شکر از آفتاب
 آفتاب از ما و آخر که ای جود
 آینه آید کند بهر عضو کوی
 اندر بر بعضی زانچ سفر با یک
 آب جوان زانچ آتش که آتش نیک
 نام توان بر که گرمی و جلال
 در معارف الله که کوی و کوه
 شعار ملک و دین و علم و دولت
 اصل دانش را بیایه عین نور ابد
 دولت تو ملک ساز و هیت تو
 پادشاه ملک ساری شهر با صد
 از بهشت موج آید از شجاعت آتش
 گاه بخشد به گاه هیت تو
 انجم معن و در کرون ملک
 گوهر خرمی و در دیار نور
 که بود با عمر و نیت عمارت
 و بود با روح زبور و علم
 شهر یاریند اند و موج و نیت
 که تواند کوی با نیت معن

و که بد شهر را بد های شد / بنام کند و شور و شاد شد
 من معانی های او را باور داشتم / که کند بخشند شاه عالم را
 خسرو جانم زنده و نکل در / زین و دین و نبوغ و نبوغ
 سر و سوز از دل و دانه شد / لب و کون شد باغ از لای ز آرد
 زعفران و دانه و دانه شد / حظه کاف و ساز و دوازده
 زاع و دشاخ چار و کون شد / چون مرد و اسود و کون شد
 که ز جندی و سنم نگین شد / بنوایه او و عاها و حرم و حرم
 و دیگر و بیشتر و نوری کار / سر بر دم و بخت و انعام
 و فرمود و نولد و پیش و شد / خانه و قوم و آتش و سر و سر
 و شاد و نام و دین و کون شد / جرم و سر و کون و کون
 و آنکه دشاخ و نولد و شد / و آنکه دشاخ و نولد و شد

دولت و شرف خداوند و نولد و شد / و آنکه دشاخ و نولد و شد

ملک و دین و نولد و شد

و آنکه دشاخ و نولد و شد

پری و کون شد و نولد و شد / پری و کون شد و نولد و شد
 چنان و کون شد و نولد و شد / که او پری و کون شد و نولد و شد
 که آنکه پری و کون شد و نولد و شد / و آنکه دشاخ و نولد و شد
 پری و کون شد و نولد و شد / پری و کون شد و نولد و شد
 پری و کون شد و نولد و شد / پری و کون شد و نولد و شد
 پری و کون شد و نولد و شد / پری و کون شد و نولد و شد
 پری و کون شد و نولد و شد / پری و کون شد و نولد و شد
 پری و کون شد و نولد و شد / پری و کون شد و نولد و شد

اگر شوشی در پی ناپاک
 بر او پی نبود در میان
 ایست خیزی خند کشی بالا
 نوحه که قبله کشید و فتنه خیزد
 نگار جی نایاب و پاکلی
 عیار کنی ناباکان و پاکلی
 مر از وفای تو همچو صفت تو
 تو چون وفای مر از جفا
 اگر چه خوری تو از جام نیک
 مر از وی غریزی چون با تو
 دل از هوان بزم اگر هیچ
 سر از ناسیم اگر چه در
 نیم هجرت بگذرانم از تو نگر
 ز یاد وصل و بالم از تو نگر
 چون که در دانا چون در لیس
 چون که در دانا چون در لیس
 در آن مودن تو چند روز کار
 چون که کار بجز آن مودن
 مر از خوی تو هم روز کار
 ز خوی خوشتر تو روز کار
 لب خوی تو نگار از یاد پاک
 چنانکه بار خدای مر از تو نگر

کسی که طبع مر از در پی بود
 بقیمت در دبا غر از دست دوی
 سدید در شمع الموده آتاک
 ابو الحسن علی بن محمد بن سری
 خدا بکانه آرا ده که در گنج
 خزینه های حیات و طاعت
 چو روزگار و ملک الموده
 چو آفتاب در روز نام از تو
 ایاز در کاه می کمان پائین
 جبر چه و هم بر در پائین
 نوید و آن مواله جان
 تو بر فای معاری ملک دشت
 جهان خورشید و بحر و موج
 سپهر و داری و آید و طغی
 بفای کام و مرادی روان
 فای از و نای ملک و سپهر
 ستاره و جهان آسمان و زمین
 ستاره و جهان آسمان و زمین
 خبر دهند ز عالم ز جود نامک
 خود معاینه بهان های آید
 اگر ملک چو نو آرد نو آید و ملک
 و اگر بشیر چو نو آید و ملک

ظفر قصد نور کارها پسودنا هر چه قصد نواشدن تابناک
 خرد چو چویدد اید مساعده هر چه چویدد روز و روز تر خرد
 هزاره کمر بنا کرد از خوار چون بگری نود افضال صبر
 ندای عالم روشن و آینه ز امر جاری ناطع ضائقه
 که اینست و معلوم تر از کین که اینست خلکو با سعادت
 حساب دل تو بکار بیضا چو سازم کنه با نثار و کینه
 که با مثال وجود تو که بماند نشود نازد مین بجا که بگذرد
 زانچه هر آن صورت که خواهد اگر بچوید و غفر خزان
 و کرد وی نوبت و هر که نوبت دیدن او سعه های پرست
 هوای نودم لحظه سفر کند گزاره و سغری کرم از نودم
 چنانکه مدح نوالد و بلبل نود و حوصله همان من بر نود

خدا بکار

خدا بکار ما اگر باغ زده شد ز دست سبز کانی شراب
 و کرد باغ هزاره به کمال سوی باغ کرد از گل رخا کشته
 مشتاقان که هر چه هر چه که پیش دیدن شادی فرغ
 هفت نانو و در آسمان کن هفت نانو و اخزان مگر
 عدد کتی و بیا بیا طریقت و سخاوندی و نفع
 بجا و وجود کتی کار خام من بخند

چون پنجه بنیادی شایع

طالع بیرون بخت ما به بلبل آسمان کار مکاری آفتاب
 و رسم دانه ملک بخشی رزم پیشوای روز کاری پادشاه
 شهر و دین و ملک که گفت آنکه نیکو گفتن گشتن
 آن خداوندی که چه کرد امر و چون از چشمت

ای خداوندی که چشمهای منو که
 اندر تو را بر تو میجوید و چون
 نادر ملک بودند در روزی
 اردوان در کعبه دار شد و کرد
 چون کان در دست که مایه شیا
 مایه سعادست چون در نور شد
 اینچند اهیو حسن و کاف
 کاسره را بر جان سرفروید
 کاسره را با جوی و زین و زین
 مایه شیا کای هیز نفی
 سر حال چون شری و زین و زین
 شهرت پادشاه شهرت
 شهرت که صفیای شهرت
 فکر من ملک خود تو چون
 زانکه نو و فکر ما از انسان
 در جهان که می جان بر جان
 در حقیقت مر را جان بر جان
 کریم که کند و جان
 کس که بر زبان نوست و بود
 آفتاب که در شاه نونا با ساق
 آسمان انچه آفتاب نونا با ساق

نیزه از بیم نور باز است با ندر
 نخبه از بیم نور باز است با ندر
 ای شهنشاه برای سلطان مرا
 جان من داند که نور جان بود
 عالم علی ولیکن پادشاه عالمی
 اختر فضل و لیکر ساز کار خدای
 خد و جهم و نیکب جاه ملک و شاهی
 قهرش و سنان و خنجر و آفرین
 ای خداوندی که آفتاب نادر
 وی شهنشاه که آفتاب نادر
 کر باز از این برافتنه و نادر
 چون من و جان من و جان من
 کرا فایده زانکه نه حفظ شود
 بند و زانکه نه حفظ شود
 از که امیر چشم شاهان نادر
 کاز نادر چون من باشد که نادر
 خضر و خد و شمع و دهر و نادر
 زانکه دهر و دهر و دهر و نادر
 خوار که من خدایم و نادر
 کس که نادر و نادر و نادر
 اندر این میدان خدایم و نادر
 کس که نادر و نادر و نادر

ای خداوندی که اندر خاوندی
بر پویش شاه شایسته عبادت
ای شاه که اندر ستم بزم
انسان است و سبب است و سوز آفت
از پویش شاه اگر اندر زلف بر آفتاب
نیکو است بر کز و نیکو است بر شمشیر
ناب پر خیمه هر کز که بر طبع
ناب پر خیمه خال خال ستم پر خیمه
ملک است و پیرامون و از دست کز
ناز و عود و خوش اند و جلال و جود
ای خلد چشم ز لعل و سلف و ماه روی
ان چشم من خاوند کنی سالک ماه روی
چشم سبزه باشد از مهر روی
رخ در مکتب چشم من روی فلک سبزه
بگشای پیش روی و کلاه
بنمای پیش چشم من روی کلاه روی
معاذ الله که نوای چشم من روی
کریم ز چشم چو و سبزه روی
ای چشم بیدار و چو نوای
پنهان مکن ز چشم من بگو روی

دارم ز چشم من نور و شایسته
چون زلف آفتاب چشم کام روی
ای نو چشم روی نو اندر خط
چون پیش چشم آینه اندر آفتاب
چشم من است راه نو جانان و لطف
کوشی چشم در و مکتب اندر روی
روی نو و چشم از انکه سر آفتاب
در چشم لطف صاحب ملک پناه
عادل نظام دولت و چشم دولت
کور است رخ آلوده چشم شاه
چشم روی و بیدار و لطف روی
در چشم فصل و دم و بیدار و لطف
روی هنر عجب بوسه چشم ملک
کر چشم عفو و کرم و پناه روی
آن نو چشم شرح که روی ملک
با صد هزار چشم جهان را سواد
هر صبح روی چشم که چشم آفتاب
بند چشم چاه و جلالت و کلاه
بر خاندان چشم و چشم و روی
در پیش چشم اوید و بار کلاه
ای چشم آفتاب و روی و چشم
در چشم فصل و چو و بیدار و لطف

روی خوشم و روی بدی که کینه چشم عدد سید و کله بیاید
 در چشم عدد روی نور چشم که از بار شمع چشم بفریاد
 از آنکه چشم بدی ملک بکشد در چشم عدد روی نور نموده
 اندکی چشم نور بدی چشم کس ای چشم و روی عدد ملک بکشد
 با روی چشم نور بدی چشم با چشم عدد و کله بیاید
 در چشم عددی دولت ام و چشم لطف عدالت روی که
 روی که روی که بر باد چشم و آنکه عدد چشم سپهر بیاید
 در چشم چشم بر باد و آنکه در چشم عدد و کله بیاید
 روی جیان خاده بر باد چشم چشم شمع که روی نمک
 نگشاده روی نامور و آنکه چشم بنموده چشم عرو و بیاید
 در چشم چشم و روی آنکه چشم چشم و زبان زدی و کله بیاید

روی عدد جان معین خاد چشم که روی کمال نور چشم بیاید
 از چشم نور روی حاشا چشم اجل نموده و طلب بیاید
 و روی چشم و طلب عدو چشم و روی که روی بیاید
 عدد و چشم و روی چشم چشم چشم و روی که روی بیاید
 آنکه روی لطف نور چشم چشم چشم چشم بیاید هر که
 بگر روی چند که در چشم و چشم و روی حاد و دار و کله
 باز آنکه در چشم کشاده و روی نا چشم شب بهر زاید بیاید
 در چشم شرح و روی که چشم چشم نور و کله بیاید
 در چشم عدد کار نموده و روی چشم خیر و کله بیاید
 به نور چشم و روی که چشم چشم چشم و کله بیاید
 نا چشم و روی چشم و روی که در چشم و کله بیاید

۱۸۸
در المظلمات

خدا ایگانام مان بنده آمده اند نیز و در غفلت و بیخود
بطبع عزم و خلد از لب شو کبر خا من که دهن دروغ و دریا
نه بر مزاج بکست زلف کرمی نه بر معام بکلیه کرد قوت خود
شرایحان به انداخت و بنده در ملک
خدا ایگانا فریاد بنده در مشرق
مهرام چید شعر ناز و خرقه ناله ناله ناله ناله ناله ناله
صدان دارم که دامن بر چرخ زلف و خورشید و چرخ و چرخ
ناخواندم کتاب الهی خودم مشرب
ز و نوقم که نامد که به خط و کتاب
که چید از جنع ناسانیم جان و آتش زخم با سوخت

مثلا

مثل انسان که آفتاب بگل کزیند و در غفلت و بیخود
ز به خورشید و نور و نور
آفتاب بکمال اند و است
اختلاف مزاج و نور و نور او خوان و نور و نور
چون زدی به از ن گشته
ز به خاکش چون دغا ز کرم
که شاه جهان قصه من بنده بخواند ز به قصه هر حال من بنده
دانند که میان دو مقصد و نور بی باور و شاه چه بچاره ماند
زان هیت چون دیوان و دو کف چون ابر
که گاه بدین بند بچاره چکاند
کوشه از جهان کرم بدست ناز از جهان فراغ بود

خدمت تو بعلی باشد کرد

آلت عافیه معاف بود

منت تو کردن مریدها

دو شعر از نام ظاهر بود

بند مدح تو بقدار کرد

فوت شعر از لوبیا خواند

چشم و دلم برود و خواب بود

جود تو از روشن و بیدار کرد

بلند چند عمر خوش بخت بود گشتا

از گشت آسمان و فضا برآید

بارد کار که کشت از مریدانش

از طهر نه ز کجا اندری و نام کرد

دارن پیشتر که چشم بام از خود شد

چون که پیشتر نشیند پیش

ناشته روی بر نشیند پیش

کو به هر آنچه خواهد بود

از کشته دود غم پیش و پیش

چند از دود غم پیش و پیش

من حیر دار و بود و بر خاله حیر

هر چند جن جن من بخیال از کشته

از حال من و صد بار از پیش

ندیدم حال من بسیار از پیش

ازان روزگار من و من نای کلاه
 بنفشه و ارغوان و بده لم بر او سر
 زعفران و خاویز که خور و پیا
 بسیار چشم حرام است و می بر نظر
 بنفشه و روم و پیمبر شکر و کدو
 زسم خام براده و می بنفشه
 عدوی و غیره چشم شادمان
 شام و شکر که کبر و غیره
 غلام آن چون کوه برین
 که دست منع خاد و در او سر
 لبش ز کوه و بجاده بپشت
 بطبع نهید بر آمدن و شکر
 هم بخور من و کلاه صند
 بکن شادمان و خون و کلاه
 و گرد و ادوی خون من
 خدای عز و جل بر میان باران
 اگر چه طریقه و رخ و نور
 مدیج میر و بی طریقه و نور
 امیر احمد بن جانم آنکه غنای
 همه گوان و زند بر لبش و خنجر
 کان من بجهت چنین بود که
 سخای او ز طلب کوه و باران

این

این بر بطن صنعت بر آشکار
 فند و عجب صنعت چشم و نگاه
 چون آنکه از چهار طبایع کیم
 ترکیب کرده اند مرکب و جوهر
 عدول نام این و بر لبش کدو
 زنگ و زبر و غیره و عدول و کدو
 خورشید و قیاس و در و نفس و عین
 نقره و شکر و مثال و در و عین
 آرامگاه آن بود اندک اندک
 آواز آن نشانه و عاشقان را
 حرم هزار بار سراید بر رخ
 که کینه سپا و شو و کینه جفا
 به ز و کج هر که بر او خیم
 هم کج کا و باید و هم و شام
 از آسمان می آید که آواز زخم
 نوعی و خنده و لب که بر شام
 جاوید پا و شاه زمین و زمانه را
 دو گوش را که طریقه و نور
 بوفت جیج یکی نامه نوشته
 لبش و خوش و بی و باران

شکفت خوب کی نامه که در خفا
 در شکفته و خوی هم نه بود
 بجای حرف سطر و بیاض و شکفته
 بجای نظم و نثر و سوار و کلاه
 که مابین طاعت و بیاعت و شکفته
 حکم جنت و دوزخ و صاعقه و کلاه
 بر شتاب نکرده از آنکه شکفته
 بسیار اندک سالار و کلاه
 چو ماکرانه چو سپهر و شکفته
 آسمان کبود از میان و کلاه
 شکفت باور بر آید و شکفته
 دما من و دوزخ و کلاه
 ز آب و شرب و شکفته
 ز خاک و کبر و شکفته
 ز غفلت و طوطی و شکفته
 ز شاخ و شکفته
 بیاض جامه و شکفته
 ز شاخ و شکفته
 از پند و شکفته
 من آن خوبتر و شکفته
 سناره بار و شکفته
 سناره بار و شکفته

سناره که ز مو و نو و شکفته
 ز سر دی که ز دو گاه و شکفته
 سنبل و مشک و شکفته
 ز دو و شکفته
 بدیع مشکین از هیچ شکفته
 بدیع مشکین از هیچ شکفته
 ای مبارک که از شکفته
 صدر را آفتاب و شکفته
 علم و غفلت و شکفته
 طبع و شکفته
 دست آفریده از کار و شکفته
 بارها و شکفته
 خانه باغ و شکفته
 خانه کرم و شکفته
 هیزم کوز و شکفته
 که توان و شکفته
 زال و شکفته
 چون سر و شکفته
 بند و شکفته
 آهوار و شکفته

ای بر فضل و شادی تا بشوای فضل من برب
دست سیمای درویش کوی شاخ و صنوبر
هر کوی کافان کرم شو دست سیمای درویش
کرستان من نمود که

بازدستی زیند آری تو

ای در شرف تو بنفشه در ده درگاه نوازده مرتبه را نواز
دهای و خجسته بنفشه در ده درگاه نواز
هر گریبان من و میر جان و خدمت نوازده آه و نواز
امروزه تو خبر و سرگشته و نواز جان و میران آتش و دل و زبان
کرمانی که پای نوازده و نواز زانوی طبع خوش کوی در نواز
دردن کام خوش نوازده و نواز پوشیده هر و باخت بلند نواز

نور جهان که بود و گدازد کجاست
خدا خدای غدا که با سپید
کانه جهان خدای جهان خدای
نفع از به کرد و نیت به فرات
کر کار چند روز و نیت از که
نیکو شود و نیت از که کاران
دوازده و نیت از که با نیت
چون با نیت از که نیت از که
ای نیت از که نیت از که نیت از که
برجامه نیت از که نیت از که
دردا که بان با نیت از که نیت از که
آن نیت از که نیت از که نیت از که
به نیت از که نیت از که نیت از که

چون نیت از که نیت از که نیت از که

ایلم کشت جود و گفتار شد و دان

شاه که هفت روی ز نیت از که نیت از که
هره او نیت از که نیت از که نیت از که
که نیت از که نیت از که نیت از که

شادی نو کند جبر منزل مستی نو کند جبر فرست
 سفر اکنون سزد که دوری ساخت از کل نجوم حقوریت
 جامه پاری است دستگیر باجه پار کل است و نیکو
 از کل و ابر آسمان و زمین بر طام و شک و موی طینت
 شاه ما از پی نایاب است اسیر کرده شکر بر بخت
 نابصر ادون بگاه شکار خاک و نیکو کرد و بیکریت
 پیر کشته و نیک از بر و یک لاله و لعل چند از بر و نیک
 من بجان و اچه باید کرد که ندم ارم بختانه و در بخت

اگر صله نقد و نه که نعد

شکر من کند زمانه شریک

ایچو دو بازاد که بهر شد جهان بکفت نو و کلک نو کند

چگونه و بخت منم ریخ نو که ما ز غفلت نو بود معر شخو ان بیل
 اگر نو کرد نو بود نو ریخ نو که ما چه مر و چه بر شنگل نو کند
 و کر خلاص نو نو نو نو نو نو بجان شد غم آورد و به پیام بیل
 خدای عز و جل فضل کرده با تو بشکر گوش پیش خدای عز و جل
 سعادت نو نو نو نو نو نو که حلقه خیم نو کرد و نایاب بیل

نه در و نه است که او را بود و نه و نه و نه

نه شاد و نه است که او را بود و نه و نه و نه

ایا بفضل و کرم کرده باد از کاد ز باد کرد نو بسیار شکر هادام
 خصایل نو من را واد و خند هم بخلوه دادن آن من و نه و نه و نه
 چنان کم سعادت که ناکم از یکتا بود و صاب و مدح نو باج شادام
 چرا مدح نگو بوز که ناکنه هم از کج بخای نو جو بردام

اگر چندی بخواد بخش و بفرستد

بمدحت تو سخن را و آواز بگنایم

قطعه شعر بچون بداد و چون بداد ^{خوش} از به خیر بداند بزرگان هم

پس من از به خیر و شعر فرستد ^{خوش} شعر گوید که مگر تو فرستد

قدیم کار ساز آید بر این که ^{خوش} خفت شعر خط و قلم تو

لیکن آخر چنان وجه بگنایم ^{خوش} برساند بوجه و شعر تو

که هیچ تو کن هیچ نام بردن

از به گفت نام بگنایم

ای ز من برین بداد سازد ^{خوش} ای ملک عادلای مبارک

آنچه تو کردی ز پادشاه ^{خوش} بود سپادش و نکر و زاده و ستاد

دقی تواند به هر که نام ^{خوش} جان دهد بر هوای نام تو آید

منزل تو که بشام و گاه بفرستد ^{خوش} لشکر تو که بروم و گاه بفرستد

سایه چرخ بود سعادت کنی

کونه رخسار تو نور خیره بدان

ای سخن ز بدست خامه تو ^{خوش} عقد لولو و نطق نام تو

خلق و سایه خرد باشد ^{خوش} خردمند و جوار خامه تو

نامه صد ادب بر کند ^{خوش} گریه گانند و دنیا نام تو

کاره فضل و دانش تو ^{خوش} که مدام زنده جبر کامه تو

دل و دانهام مرا بساند

گریه بخند ساز و خامه تو

مبارک تو و سعادت تو و نعمت تو ^{خوش} از او ملک و مسعود و خفته تو

چه غنچه است بکرم تو ^{خوش} موافق از شادی خیر تو

ای عقل از آن بکار بیدارم دست بر تو هر دو بیدار جهان کیست

ز دل پند آمدن کن بلای تو از دست

ای صبر و کار و هنر و دم بگفت

ای کشته و بر آکنده سپاه و خفت که پند و تدبیر همان تو آن خفت

بر کوس پاه و زنجیر و خفت

خون بسیار در ده و شیر و خفت

از حرف سر که چون آن جهان است و بدین برنده و بدین در شالخت

ای شاه جهان و به بلی و خفت

که در ده و شایع و به بلی و خفت

عقل تو بخت و نه پای تو بر است و در سمع طالع افغان شای تو بر است

تاج سر و در خاک پای تو بر است و در شخص هر دو در دای تو بر است

ایام در دست رام تاج الملک جان این بخت نام تاج الملک

آدم جهان قولم تاج الملک

گرد نه فلک ظلم تاج الملک

ناد و دل من کل هوای تو گفت خشنودم از تو بیدار و خفت

ای خرم و خوش تو با خلد و خفت

شکر تو خدای خوشتر از تو گفت

چون بدیدم سخن گفتن تو دست و دست از تو جدا کردم

که بهشت شایع ز تو در خفت

اسرو و بخون دست بایست

چون برده که نباشد از زلفت من کو هر از خود بیدار و خفت

تو هک هم جویدی نامه جفت هم با تو مگر غم تو بیدار و خفت

چیزی که درین شب بفرستد
بناهیة لوجه بود بر چوین

این آن داند که از خود ما رویت

نقد انرا اهل خاص رویت

دو چشم من از آتش عشق تو سوخت
در جان من نشان بخت تو سوخت

باخم من همت سازد رویت

با دین من کاشکال سویت

در عشق تو دلم گرفتار شد
و در غم تو از خیم جوینار شد

از غصه مانده و من مشغول شد

دل در کف تو و از کف برآید شد

انگیزه بپولاد زان صفت
کاندن کن آن بخت جان با صفت

این نامه بر گوشه جان بآید
کالماس الماس و افرود بریدیت

که که گویم کار نام اکبر است
خوش خوشی که از تو دست بآید

چون عزم رخ شود از پر کار دست

از جان باید گرفت از سخت

بچیدن از بخت بکشد ماند
آتش نشان دهنده ماند

اندیشه بر رخ بکشد ماند

خوش شد بخت بلند ماند

که نقل بکشد تو بر آتش باید
نوشته خضر و درمار بکشد

در خیم تو دلبسته رخ بکشد

و مناجل از آینه بیرون آید

سراج را بلند می جوید آباد
در گاه زان است در آباد

رای تو و شوقی فلک بپایاد
خوش شد سعادت تو بپایاد

ای شاه جهان زود بکام تو شود
 و بتا و مردم زود بنام تو شود
 آزاد بشو زود غلام تو شود
 و بتا زود زمانه زود نام تو شود
 آن دل که بپند عشق کزین عشق
 عشق تو بپایم و بپشت تو بود
 ای ماه روشن روی تو باشو
 از حال دلینده چه خواه فرمود
 چون فضل شاطره شود با کعبه
 انصاف کل بر من همه امجد
 که روزی بساط ابر بر من خیزد
 در شاخ زلف تو افکنده روان
 نه مهر تو در هیچ نگین میکند
 نه مهر تو در جهان چنین میکند
 جانم زانکه در پیش تو
 در غالب کشتار همین میکند

که شاه مستحق خواست این عشق
 تا طریقی که کسین دادند
 کان زلف که کهرای شاهنشاه
 در خنده شاه روی بر خاک خاد
 مادر ح زلفای تو توانگر کرده
 فکرش ر عطاء تو مدبر کرده
 خاطر زهوی تو منور گردد
 معنی زلفای تو مطهر گردد
 بزمان خرد و کمال ده تو غنا
 احرام سپهرش بخواه تو غنا
 که روزی در خیال ما بگناه تو غنا
 از کان بنمای از بقای تو غنا
 نور و زلف کشته از افقای تو ببرد
 زهر و سرخسده از زلفای تو ببرد
 بنیاد دمسوز از عباد تو ببرد
 از کان بنمای از بقای تو ببرد

که بود به بوجت و کوشید شایع شد از فکر نور باید

طبع از نکت تو کج گوهر باید

جان از سخن تو جان دیگر باید

مزد عالم عشق بود و خوار کاف از خود به چرخ عالم

خشم تو مرا کند چونند مرا

بر دانه عشق تو بود و خوار

عشق نور هر دل آتش کند درین عهد و زیم جان نکند

بر عینه سرخوین از جان جهان

عنه بهانه جهان نکند

ای مه نکت ایند بود و خوار که برده من تنه کون خواهد

ای دایب نگوته نگویند در چشم مراست که تو چون خواهی

هر روز بنم باد کبری چونند باوی گوید حدیث و باور کند

کهر من نفعی شادیم پسند

سرمه دل خویش بر چرخ کونند

با عشق بیان جواد غایت سرگ خرسند شوغان شادی کند

از دولت و از دوزخ و دل دارد

عاشق نبود و دونه و دونه

که عشق تو بر من او در رخ بیدر دوشن خون من می رسد او

آری به لب خون خوشتر آید

با تو سخن از شاره کوم دیگر

چون لعل کشته من سرخوین دوشن کبود تو بخشد کوم

درب روان بود عدو با پیکر در آتش تو شود خاک کند

چون برکتی آن بلاد گوهری بر سر کب نازی افکنی زین

هر روی حبله گانه بر اندام عد

فرهاد هم کند که شاهار غا

ملکت نوشهادر حق نویسی آنکه از خزان بر او کردگار

اکنون جوهری بکنند از جویها

آن موشکفتن خوشتر از شاه کما

سوار و مسافر از فضل و اکنون پیران بر سر بویها

سکه جامه و بختی که در دنیا

دود و شیطانی است به بدو

عشوق مرا توانی که آرد بر از بد و بلو و از دود و خزان

با عشق توام عشق خوشتر از آری ز توانی که به حساب شد خوشتر

مهری از آن پاچه از خونی فرمود سر بر سفر خوشی

اکنون ز پسران آن فتنه در

صبر آوردیم به پسرین شهر

آتش که هم رفت ز ابا ماز و آن شد که سر بود بر روی

ما ماز نو و پسران خوشتر از پسر

بر سبک دهم و صبر کردیم آقا

صدایه و صدی چند جل کردی نابا و چنان شد که بودم ناخدا

آن قدر سر بود بر روی نوینا

آن دود شد و دود شد و دود

ای گل رخ سحر فتدای مله باز بر تو نماز و دود و دود و دود

زبان باز و دود و دود و دود بر کل نبود دود و دود و دود

زان معذ که با تو عشق کردم آغا در بند بدماندم و در دام گدا

با این دل عشق پیشه عشق

عشق است راز و کار است

بیکند بدام عشق بودم بکند با این دل آن عشق هم بودم

هر راز که دانم مکن ای مایه نا

باشد که چون راز بگفت نا

بگو که کفر خصم بدخون من افکند میان مادر و پدر و

خود ابد و آخر و پیش و پس و

دام که مرا زین ندارد کس نا

ای چون هست برده دل و جان چون بشنم غم فراق تو به من

که چون هست بدست آرم زین پنهان کن چون نیست از ده کس

چون با تو ز نوبت با هم عشق کوفته که بس این دوزخ و بهشت

به مایه پیوسته اشاک و به ندرت خوش

که دوست تر از تو به میان دارم کس

هر چند بغیر از غم و یوسا سفینه جگر مرا بدو و الماس

مرشته بود تو نه مزد و نه سپا

بدو خوش پیش از این که پیشا

جان زخم سرفراز تو کرد دل دل زان دو لبه لعل تو و یار تو

ناشیر نگری ای نگار از لب تو

یا فو که مع بود عباد در پیش

تا کام هست دهم من ای شمع چراغ از شمع چراغ با به بر غم و داغ

باغ ارجه بود جای نماشای باغ دوزخ بود ای نگار و روی باغ

ان هببت نور بر زانده صفت چلت
بشیرستان ز کان پر صفت

از خود تو خبری شد با فیهک

فیهک ز کان و صد لغز سگ

نازار خراف تو یار بدنگر
بر شاخ امید مانه بر ماند و گداز

دبیم نه باخبار خود حجر را

مردم نه باخبار خود بپند زک

از حله سمند نو آب سبغ
لرزان کنایه جزئی در آن لک

ان هببت شیخ نوعد و دام و سگ

للسر و بجای خوز از فیهک

که خواهان بر خشم و لک
بر باد خود شیدایی امل

مرچای زاندهای ماعز و بل
جاوید دم کشید بر لوح لک

اند و خوی زافز و نش حال
کز غایب بر و طوقه ارد و گداز

در قصه آن کار آمدی تو

از مشک صند است بر چرخ حال

بر جاء نواک خواجیه شود و گداز
بر لوح فلم رفت برین فرج حال

کس خواجیه بحرین خدای معنا

کاین قال که ندیده بپند زک

بجاده و ولوی لومین الفیه
بازیدن عشق نو امید اندیم

سیم اندر شک باشدای و دبیم

چون مدبر بود لچ و سگ الفیه

بر دیده خیال دوست کاشنه
بر دیده بدان خیال کاشنه

هر مرحله که بار برداشتم
باین حوض خوز و سگ کاشنه

دردی بود دل جلوی کینه می بینم هر خطه بشکل دگر می بینم

هر آنکه در دیده و دل یکدک

از بار دگر جویند می بینم

دشهری عاشق دارم در عشق تو یاد یار تویم

خو کردم بخور و بشمار تویم

بچاره و درماند ز کار تویم

زان بر دلیست جوید و رقیف کز صبر و حال چون تو می بینم

طعمه نه ز که تو خوردی

مرعاشم از نگار معشوق تویم

در پیش تو این خبر ناکه هم بر دین اشک و در جامه هم

برنامه تو چو دستم بخار هم خواهم که دل اندر شک نامه هم

ای آنکه تو شمع دل و نور و بادی خرم و شاد تو پیدا رخسار

اند غم فزونی تو ای جان جهان

من به تو چنان که می یاد تو چنان

ای عابد تو بودی عاشق و ای سید تو بار موافق بودی

بر و جبین و چیزیکو که ترا

جز بر لوح لایق عشق بودی

ای پیر و فرمان دل از پیر و فرمان دشوار من و دشوار عشق آستان

درمانده بدست دلم ای جان جهان

درمانده بدست دلم ای جان جهان

تا بود در وی هم کاف مروی در خواب ندیدم که خلافت تو

چون شمع شد آتش و صفا تو ماد و نه هم برید نام مروی

لے وقت منسوب بالادب و مدحتم خرد کند خالک

هر خطه کند علم را لایق نو

لے چمن شادمانه لایق نو

هر چند بزم از دل بزم نو گرم که جان و دل نکیر کند

باعت کم آنچه مرا کام و دین

باشش کم حواله اندر غم نو

از جور و ستم نو هر چه بد و در هر نفس هم بزم سده

لے روی بود چمن هر یکند

مردی نو و ستم نو اولش

کر عقل مکان کبر مستور نو بر حیرت ملک نو بود بود

و دانتش را خبش و زبور نو اندر ملک را می نو لغز بود

آن به که جهان را بدو شد باد و ز کف خود پری زان خود

پروانه ز دست بکوان باد خود

باد است غم جهان چرا باد خود

نابید شد مرا دین و دل هو جز ناله دیند بر بامان

مرا باد هم جز نوباب کس

مرا باد هم جز نوباب کس

لشتم با جوانا و کنگد و بره شیار دیند ستان

بر کمر شید ز جوران نقاش

کف ز من باده نو بیکار

درد او در بفا که چنر دگر کرد به رخ جز بند او

ز هر غم و دگر کار خود بی اندست دل خویش زان دست

بے آنکہ ز من بنویک گفت کے درکش من نوین کر دی ہو

نہن کار نہا بدم ہے بالک بی

صدکش من بہ کہ نوے گہنہ

مرعاشق نونہ بر نوام دست دانگاہ شہاز و روزبر دست

در کار من و من نگہ زرف کوی

صد عالم بخشت است در حق

گر مرصع اسوی نور با فنی باریدہ بیدن نویشا فنی

در خاطر من ز ہجر غمگین بند

اندر غزل نوموی بشکافنی

تمام شد دیوان از رتہ درعہ اشوال سال ہزار و سصد و چهل و ہشت

عجریہ بفلم از بندہ از عبدالحق

محمد علی شہید مصفا ایضاً

ابن دیوان حکیم اندر هروی که بخانه ابن بنده ناچیز عیث
 مصاحبه نایب نکارش یافت پیشکش پیشگاه بندگان
 حضرت مستطاب ملای الانام سراج الاحکام جامع المعقول
 والمنقول حاوی الفروع والاصول فیه دهره و دوحید
 عصره التبت التند والحجیر المعتمد الفقیه البارع والحکیم

الجامع حائز المعالی والمراتب حاوی المکارم والمنافع العتیفة
 المصطفوی والرحمة المنصوی والنفی القوی الفاضل
 البادل الاواء الحاج التبت نصر الله القوی الاخوی
 برکاته العالی کردیده یوم الثلثا سابع شهر ذی قعدة
 من شهر سنة اثنان واربعون وثلاثمائة بعد الالف من الهجرة

06,011